

indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Forhandling om redegørelse nr. UF 1: Miljø- og energiministerens redegørelse af 8. december 1999 om pvc-området, herunder ftalater.

Forhandling

Pernille Blach Hansen (S):

Pvc er et plastisk produkt, der anvendes til mange ting i hverdagen. Man kan dog ikke lave en livscyklusanalyse af pvc uden at komme frem til, at der er problemer, og med hensyn til den hårde pvc er problemet især bortskaffelsen. En del pvc ender nemlig i dag i affaldsforbrændingen, og da pvc indeholder klor, udvikles der ved forbrænding saltsyre. Derfor er restprodukterne fra denne proces klassificeret som farligt affald.

Den bløde pvc indeholder derudover en række miljø- og sundhedsbelastende tilsætningsstoffer. En gruppe af disse tilsætningsstoffer er ftalaterne, der anvendes som blødgørere i pvc. Ftalaterne er på Miljøstyrelsens liste over uønskede stoffer, da de er mistænkt for at forringe forplantningsevnen samt at være kræftfremkaldende og skadelige for vandmiljøet.

Socialdemokratiets bekymring over disse stoffer bliver bestemt ikke mindre af, at ftalaterne benyttes i meget store mængder. Alene i 1995 var forbruget i Danmark på ca. 11.000 t.

Socialdemokratiet er helt enig i pvc-strategiens mål. Det er vigtigt, at vi både har en bagudrettet og en fremadrettet indsats på pvc-området. Der er selvfølgelig behov for, at vi får håndteret det hidtidige forbrug og de i fortiden skabte affaldsproblemer, men i grunden er det ærgerligt, at vi overhovedet skal diskutere affaldsproblemerne med den hårde pvc, for baggrunden er jo helt klart, at den frivillige aftale med industrien fra 1991 har spillet fallit. Målene er slet, slet ikke nået, og det er klart, at når en frivillig aftale ikke kan levere varen, er der behov for, at vi handler.

Vores pvc-politik skal samtidig være fremadrettet. Derfor skal vi eksempelvis forsøge at begrænse anvendelsen af pvc-produkter, der er

svære at indsamle, og holde dem væk fra affaldsforbrændingen. Vi skal også arbejde for at få de problematiske kemikalier ud af pvc, så vi kommer et skridt nærmere en løsning på de miljø- og sundhedsmæssige problemer.

Socialdemokratiet støtter altså regeringens to hovedmål om for det første at holde pvc væk fra affaldsforbrændingen og for det andet at få reduceret de miljø- og sundhedsskadelige tilsætningsstoffer. Faktisk har vi ikke fantasi til at forestille os, at der er partier i Folketingssalen, der i dag er uenige i disse mål.

I løsningen på problemerne skal vi selvfølgelig spille på alle tangenter og benytte mange midler. På det punkt er vi allerede godt i gang. I Danmark har vi eksempelvis forbudt ftalater i legetøj til børn under 3 år, og i øjeblikket arbejder vi som bekendt her i Folketinget med en afgift på såvel pvc som ftalater. Det harmonerer fint med vores tanke om, at en vares pris bør afspejle de reelle omkostninger. Men det er klart, at denne politik ikke skal stå alene. Vi skal også arbejde for udvikling af renere produkter, vi skal snakke om den grønne indkøbspolitik, og vi skal også internationalt kæmpe for en restriktiv pvc-politik.

Både regeringens pvc-strategi og ftalathandlingsplan ser Socialdemokratiet store perspektiver i. Der lægges op til en bred indsats såvel herhjemme som internationalt, og vel at mærke en indsats, som tager fat på nogle alvorlige problemstillinger til gavn for miljøet og folkesundheden. I Socialdemokratiet er vi klar til at sætte konkret handling bag de fine ord, så Danmark også på dette område bliver et foregangsland.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Fru Pernille Blach Hansen var inde på et par betragtninger om pvc-aftalen og sagde, at den havde spillet fallit. Det kan altså godt undre en, og det kan blive særlig interessant at høre lidt senere i dag, om også miljø- og energiministeren vil mene, den har spillet fallit.

Jeg har hørt ved flere lejligheder, at miljø- og energiministeren har sagt, at på en lang række områder har man haft et godt samarbejde med virksomhederne, og man har haft et godt samarbejde med f.eks. WUPPI om tingene. Men jeg forstår nu, at det er noget, man siger, når man er sammen med de rigtige folk. Når det er her i Folketingssalen, har det spillet fallit, så har det

ikke været noget værd, og det er jeg selvfølgelig lidt ked af.

Jeg forstod, at fru Pernille Blach Hansen roste meget det lovforslag nr. L 69 om afgift, fordi det skulle gøre noget ved ftalaterne. Synes fru Pernille Blach Hansen så, det er rimeligt, at det forslag netop ikke medtager undervognsbehandling og tekstiltryk? Og er fru Pernille Blach Hansen enig i, at netop de to ting har Miljøstyrelsen redegjort for som værende to af de mest farlige områder, hvorfra der kommer ftalater?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Enhedslisten er enig med fru Pernille Blach i, at der skal handling bag ordene, for vi har et problem.

På den ene side er det et fremskridt, at vi nu får en pvc-beskatning – det er godt nok. Men problemet ligger i, at vi på den anden side, næsten for hver dag der går, får gjort beskatningen til en hullet si, og det vil sige, at vi bare animerer til, at den skal blive endnu mere hullet, og hvad gør vi så ved alle hullerne?

Mit spørgsmål lyder: Kunne vi f.eks. blive enige om at lave en generel afgift og sige, at der ikke skal være huller, nul huller? Vi må selvfølgelig være realistiske og sige, at der måske i nogle enkelte tilfælde ikke kan findes et alternativ, men så kunne man jo føre pengene tilbage til virksomhederne, så de kunne lave nogle udviklingsalternativer, så vi holder fast i princippet om nul huller. Hvor der er gode grunde til at lave et midlertidigt hul, fører vi altså pengene tilbage, og så kan virksomheden få et par år til at vise, om den kan lave nogle alternativer. Men hvad katten skal vi gøre ved alle de huller?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hvad mener fru Pernille Blach Hansen om det miljømæssige perspektiv i, at man også vil pålægge genbrugs-pvc en afgift, altså materialer, der er lavet af gammel pvc, der bliver til nye materialer? Jeg synes ikke, det er særlig befordrende for de virksomheder, der faktisk bruger pvc en gang til, at de også pålægges en afgift. Kan fru Pernille Blach Hansen forklare det miljømæssige i det aspekt?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes, det er interessant, at Venstre fra den ene talerstol endnu en gang hylder en frivillig aftale, der ikke har fungeret.

Det er klart, at når jeg snakker om, at de frivillige aftaler har spillet fallit, mener jeg, at man ikke har opnået de mål, der blev fastlagt. Man aftalte, at man i 1995 skulle indsamle 41 pct. af pvc'en, og at man i 2000 skulle indsamle 77 pct. af pvc'en. I dag er man oppe på 15-20 pct., og det er faktisk kun omkring en fjerdedel af det, man har aftalt, man skulle nå næste år. Hvis det ikke er ikke at overholde en aftale, ved jeg ikke, hvad det er.

Hr. Søren Kolstrup snakker om, at systemet skal være uden huller, men dog have nogle midlertidige huller. Jeg synes ikke, det lyder mindre kompliceret end det, vi har at gøre med lige i øjeblikket, og jeg vil sige, at jeg synes egentlig, vi har fundet en meget god balance og klart har målrettet lovforslaget mod at tage fat på de steder, hvor vi har nogle miljøproblemer, og hvor vi ved, det er realistisk at nå frem til nogle løsninger.

Til fru Henriette Kjær: Jeg synes egentlig, hvis man nu vender det lidt om, at man kan sige, at de steder, hvor man rent faktisk benytter genbrugs-pvc på en god måde i de produkter, man aftalte i den oprindelige pvc-aftale, er man jo faktisk fritaget for afgift. Det drejer sig om rør, døre og vinduer.

Jeg vil gerne være med til at gå ind i en dialog om, hvorvidt vi en gang i fremtiden kan finde en god løsning med regenereret pvc. Men jeg synes ikke, der lige i øjeblikket er nogen klare løsninger på, hvordan man rent praktisk håndterer problemet. Specielt når man ser på import af produkter med pvc, kan det godt blive rimelig vanskeligt at afgøre, hvad det er regenereret pvc, og hvad der ikke er det. Men jeg synes, det her er et godt eksempel på noget af det, vi skal bruge den næste periode på 2 år til at vurdere. Der står jo netop i lovforslaget, at vi tager spørgsmålet op til revurdering efter 2 år, og så der synes jeg da helt klart, at genbrugs-pvc er noget af det, vi skal kigge på.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg vil gerne høre, om fru Pernille Blach Hansen finder, at der er logik og sammenhæng mellem det, der foregår på pvc-området, og det, der foregår med hensyn til de øvrige kemikalier i

Danmark. For for mig at se er der ingen helhedstænkning, der er ingen prioritering, og når miljødelen slipper op, sender man det hele over i Skatteministeriet. Jeg vil gerne høre, om fru Pernille Blach Hansen kan redegøre for logikken og sammenhængen i det, der foregår i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil godt tage fat i det synspunkt, som fru Pernille Blach Hansen kom med, nemlig at L 69 er et godt forslag.

Hvis man i dag prøver at kigge i Ingeniøren, vil man kunne læse, hvad miljøkonsulent Steen Mejlbj fra SiD siger. Han udtaler, at de SiD-medlemmer, der er ansat på pvc-fabrikker, synes, at afgiftsforslaget er rædselsfuldt, og frygter, at det vil koste arbejdspladser.

Jeg vil selvfølgelig have forståelse for, hvis det er sådan, at Socialdemokratiet ikke føler nogen anledning til at tage advarsler eller henvendelser fra SiD alvorligt. Men jeg vil sige, at vi gør det, og jeg synes nok, at det måske kunne tjene til både regeringens og Socialdemokratiets ære, hvis man prøvede at kigge en lille smule derhen, hvor de folk, der arbejder med det, befinder sig. Det handler altså ikke om, at det kun er industrien, der er kritisk, sådan som fru Pernille Blach Hansen får det til at fremstå, det handler også om, at f.eks. SiD har samme opfattelse. Gør det slet intet indtryk på fru Pernille Blach Hansen, at også de SiD-folk, som arbejder derude hver dag, har den opfattelse?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne spørge Socialdemokratiets ordfører, fru Pernille Blach Hansen: Forhindrer L 69, som er en afgiftslov, salg af pvc? Kommer der mindre pvc i omløb på grund af den afgift? Bli- ver der samlet mere pvc ind til genbrug på grund af den afgiftslov, der hedder L 69? Har den noget perspektiv? Er der nogen handlingsplan i L 69 overhovedet? Det synes jeg er væsentligt, for vi er vel alle sammen enige om, at vi skal sørge for at få genbrugt vores affald?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Fru Helga Moos spørger om sammenhængen med den øvrige kemikaliestrategi. Jeg kan sige, at ftalater er på Miljøstyrelsens liste over uønskede stoffer, og de er prioriteret under det, der

hedder forbuds- og begrænsningsinitiativer. Andre stoffer i nogenlunde samme gruppe er f.eks. arsenforbindelser, bly og blyforbindelser, og jeg kunne nævne flere. Og bare for kort at vise, hvad det her går ud på, kan jeg sige, der netop nu er en bekendtgørelse om forbud mod anvendelse af bly og blyforbindelser på trappeperne. Det her er altså ikke en enlig svale, men vi tager fat om et reelt problem, og jeg synes, det ville klæde Venstre at se og også anerkende det.

Hr. Hans Christian Schmidt hiver den gamle travet ud af stalden, nemlig arbejdspladserne. Selvfølgelig er vi da interesserede i, at danske virksomheder har nogle gode produkter og har en god konkurrenceevne, og jeg synes, der er gjort alt, hvad der praktisk er muligt, for at det her skal få så lidt negativ virkning for de danske virksomheder som overhovedet muligt.

Der er ingen afgift på eksport, og nu har man netop ved et ændringsforslag, som er stillet af skatteministeren, sænket grænsen for, hvor meget pvc der skal være i importprodukter, fra 25 pct. til 10 pct.

Jeg synes, der er taget alle mulige forbehold, men jeg tror også på, at de danske virksomheder faktisk kunne få en konkurrencefordel ved aktivt at tænke i andre ting end blot pvc, og jeg kan da sige, at flere og flere større virksomheder netop nu begynder at efterspørge produkter uden pvc. Det er alt lige fra Opel og Volkswagen til Legokoncernen, så der er faktisk et marked, hvor jeg da håber og tror på, at de danske virksomheder også vil gribe den chance.

Til hr. Ebbe Kalnæs, som spurgte, om vi får mindre pvc i omløb: Målet med dette lovforslag – som vi nu åbenbart kommer til at bruge hele debatten på – er jo netop at mindske mængden af pvc, der går til forbrænding, fordi det er ved forbrænding, vi har problemet. Det mener jeg faktisk man på fornemste vis får ud af det lovforslag, fordi der netop bliver et incitament for virksomhederne til at genbruge, fordi de på den måde på lang sigt forhåbentlig kan blive afgiftsfritaget. Hvis de virkelig kan dokumentere, at de indsamler og genbruger det på en fornuftig måde ligesom med rør, døre og vinduer, bliver der jo ikke lagt nogen afgift på.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Fru Pernille Blach Hansen erkender altså, at der er et problem med genbrugs-pvc, men fru

Pernille Blach Hansen vil ikke gøre noget ved det.

Jeg må sige, at fordi det er vanskeligt at løse et problem, skal man jo ikke lade det gå ud over de virksomheder, det rammer, og hvordan tror fru Pernille Blach Hansen, at vi får løst problemet? Når vi ikke kan løse det nu, hvordan tror fru Pernille Blach Hansen så, vi kan få det løst inden revisionen om et par år? Og mener fru Pernille Blach Hansen så ikke, at det vil være mest sagligt at vente, til EU kommer med sit udspil, eller at vi giver os så god til at behandle det lovforslag, at vi får løst problemet?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg tror, fru Pernille Blach Hansen har ret i, som hun sagde i sit første indlæg, at alle gerne vil reducere pvc og ftalater, og at alle gerne vil have det ud af systemet. Problemet er bare, hvordan det skal gøres.

Så sagde fru Pernille Blach Hansen her til sidst, at nu kommer vi åbenbart til at diskutere L 69 i hele denne debat. Ja, og det gør vi, fordi det sådan set er det konkrete, der er kommet fra regeringens side ud over den frivillige aftale, der jo ikke rigtig duer, som det er erkendt.

Så sagde fru Pernille Blach Hansen i sit første indlæg, at Socialdemokratiet er villig til at sætte konkrete handlinger bag. Det er faktisk dem, der mangler. Der mangler egentlig nogle alternativer til det her. Vi erkender, det er vanskeligt, men man er altså stoppet ved det, som alermest ligner et indtægtsgivende forslag, nemlig L 69, som ikke har nogen miljøeffekt i virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Om genbrugs-pvc vil jeg gerne sige: Jamen hvor er det, man i øjeblikket har en fornuftig indsamlingsordning for pvc? Hvor er det, man får anvendt det på en fornuftig måde? Det er til rør, døre og vinduer. Det er de tre produkter, der er undtaget fra afgift, så jeg mener egentlig godt, vi kan forsvare at se i det lange perspektiv, hvordan vi kan skrue en fornuftig ordning sammen. Det var svar til fru Henriette Kjær.

Så var spørgsmålet: Skal vi vente på EU? Ja, hvis man gerne vil vente 5-10 år, er det da nok en meget god idé, men det synes jeg bare ville være ærgerligt. Jeg synes, at når det som her kommer an på miljø og sundhed, skal tvivlen da komme miljøet og sundheden til gode, og

derfor vil jeg gerne handle nu og ikke vente, til EU om måske 2 år har fundet en fælles holdning i Kommissionen. Så skal man først til at forhandle landene imellem, og så går der lang tid. Jeg synes, det er for dårligt, man bare vil skyde det ud, når vi nu kan se, der er nogle reelle problemer, men man ikke er klar til at tage fat på dem.

Hr. Ole M. Nielsen mente, at afgifter er det eneste, der konkret ligger på bordet. Det er faktisk ikke rigtigt, hvis man ser på pvc-strategien. Der er faktisk flere ting på vej. Man snakker om øget grønt indkøb fra det offentlige side, der er informationsaktiviteter, og der gives tilskud til udvikling af renere produkter på pvc-området. Jeg synes, der er masser af gode midler, og derfor synes jeg, det er ærgerligt, at de forskellige ordførere nu fuldstændig maler sig op i et hjørne, fordi de får myrekryb, så snart de hører udtrykket grøn afgift.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg er meget enig i det politiske udgangspunkt, fru Pernille Blach Hansen har, og jeg synes også, der er nogle rimelige argumenter. Men tilbage til hullerne.

Det må også set fra fru Pernille Blach Hansens synspunkt være et problem, at der er kommet så mange huller ind, og derfor vil jeg gerne have fru Pernille Blach Hansen til at bekræfte, at vi faktisk på alle områder – bortset fra noget, der ligger mellem 5 pct. og 8 pct. – umiddelbart kan finde alternativer. Og skal vi så ikke sige i forlængelse deraf, at hvis det er korrekt, indskrænker vi hullerne til de områder, hvor vi ikke umiddelbart kan finde alternativer?

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg vil gerne have at vide, hvordan fru Pernille Blach Hansen kan bruge listen over uønskede stoffer som begreb for, hvad der er farligt, og hvad der ikke er farligt. Den liste indeholder – det står i forordet, og vi har fået det bekræftet i et samråd – både stoffer, der er giftige, og nogle, som bare bliver brugt meget. Den indeholder bly, og den indeholder et stof, som ifølge DTU kan luftes væk gennem iltning i rensningsanlæggene. Så hvordan i alverden kan man bruge den liste som argumentation, når det gælder prioritering af giftighed? Det vil jeg godt have at vide.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil godt sige til fru Pernille Blach Hansen, at hvis vi kommer til at diskutere PWC-afgiftsfor-slaget i dag, skal fru Pernille Hansen rette hen- vendelse til sin egen minister – miljø- og ener- giministeren – som jo netop beskriver det på side 4 i sit oplæg, der er udsendt til os den 7. december. Der er vel ikke noget galt i, at vi for- holder os til noget, ministeren skriver til os?

Jeg vil kun sige, at det vil vi selvfølgelig komme til, og jeg vil godt fastholde én gang til over for fru Pernille Blach Hansen: Jeg synes, det ville være rart at høre heroppefra, at man har givet op over for de to ting, der kommer flest ftalater fra, nemlig undervognsbehandling og tekstiltryk, men alligevel siger: Jamen vi kan godt tage resten, dem vil vi ramme.

Så synes jeg i grunden, det er rigtigt, som det blev sagt, at det er lidt ærgerligt, at Socialdemo- kratiet ikke har flere bud på, hvad man kan gøre, end afgift, afgift, afgift. Byg dog på den vel- ville, der ligger i dansk erhvervsliv, som er før- rende i Europa på pvc-området, det vil give et langt bedre resultat.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne tage fat på det sidste indlæg først.

Byg på velviljen i dansk erhvervsliv, siger hr. Hans Christian Schmidt. Er det den velvilje, der har ført til, at man ikke har opfyldt de oprinde- lige mål i pvc-aftalen? Det er da et godt eksem- pel på, at frivillige aftaler er gode, hvis bare de overholdes, men denne frivillige aftale er ikke blevet overholdt, og så er vi nødt til at gøre no- get andet. Det er bare ærgerligt, at Venstre ikke også er klar over det.

Hvorfor har man givet op over for under- vognsbehandling og tekstiltryk? Vi har ikke gi- vet op, vi har bare erkendt, at en stykafgift på måske 1 kr. pr. T-shirt og 50 kr. pr. under- vognsbehandling ikke rykker noget rent miljø- mæssigt. Derfor er kriteriet i det lovforslag, som vi nu hele tiden diskuterer: Hvor får vi en reel miljøvirkning? Hvor kan vi få folk til at ændre adfærd ved at lægge en afgift på? T-shirts er ikke noget, og undervognsbehandling er ikke noget, men det er ikke udtryk for, at man har givet op. Man siger: Dette problem skal vi må- ske forsøge at løse internationalt, det kan vi ikke løse ved kun at lægge en afgift på 50 øre eller 1 kr. på en dansk T-shirt.

Fru Helga Moos maler sig meget op i et hjør- ne med hensyn til, hvad der er mest giftigt. Jeg vil gerne spørge fru Helga Moos: Kan det vir- kelig passe, at fordi der er andre stoffer, man også skal tage fat på, skal man ikke gøre noget ved ftalaterne? Kan det virkelig være rigtigt? Jeg synes, det er et udtryk for, at Venstre endnu en gang forsøger at finde nogle utrolig dårlige argumenter, bare fordi de er bange for grønne afgifter. Venstre har jo lavet en politik, som hedder, at man ikke vil have stigende skatter, og formanden har meget klart malet sig op i et hjørne med hensyn til, hvad man kan med nye skatter og afgifter. Så er det da indlysende, at uanset hvordan den grønne afgift er skruet sammen, er Venstre nødt til at være imod.

Til hr. Søren Kolstrup: Vi vil godt diskutere, hvor der er huller, og hvor der ikke er huller, men jeg synes som udgangspunkt, det er skruet fornuftigt sammen. Jeg synes også, vi har fundet nogle gode områder, hvor vi pålægger afgift de steder, hvor det reelt kan få en miljøvirk- ning, og det er det, jeg er optaget af. Jeg er op- taget af den reelle miljøvirkning, og derfor sy- nes jeg faktisk, vi er endt med at få noget, der er meget fornuftigt.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Jeg har nu følgende korte bemærkninger ind- tegnet: Hr. Svend Aage Fauerholdt, hr. Ebbe Kalnæs, hr. Jørn Jespersen, fru Henriette Kjær, fru Helga Moos og hr. Ole M. Nielsen, og så hå- ber jeg, vi snart kan gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Fauerholdt (DF):

Man kan spørge, om det er det rigtige tids- punkt, vi diskuterer pvc. Man er ude i kommu- nerne i gang med en aftryksplan, og nu har fru Pernille Blach Hansen omtalt forskellige ting. Mit spørgsmål skal ses i forbindelse med, at man sidder og arbejder med det i kommunerne, og at man sidder og arbejder med det i renova- tionsselskaberne. Hvis der kommer nye initia- tiver på genbrugsområdet, vil Socialdemokratiet så være med til eventuelt at fjerne den afgift, som vi måske allerede her efter førstebehand- lingen kan se bliver vedtaget, fordi der er et flertal for det? Hvis vi kan finde nye områder, hvor vi virkelig kan gå ind for det genbrug, som vi alle sammen satser på, vil man så være med til at gå en anden vej?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Når jeg før bad Socialdemokratiets ordfører om noget perspektiv i det at lave en afgift, er det, fordi man – som jeg ser det – har sigtet på afgiften og været utrolig lad, når det gælder om at gøre noget, når det gælder indsamling.

Der er jo ikke nogen mennesker i Danmark – ej heller børn – der i informationskampagnen har fået at vide, at plastic smider man ikke ud. Det har man ikke gjort en pind for, og i virkeligheden mener jeg, regeringen rent faktisk har ønsket, det skulle bryde sammen med indsamlingen, så der kunne blive plads til en afgift, som er bevidstløs og ikke har noget som helst miljømæssigt formål. Det er rædselsfuldt at se en sådan politik.

Jeg vil gerne sige til ordføreren for Socialdemokratiet, at vi har jo lavet ting sammen som f.eks. at sørge for, at skrotbiler bliver behandlet ordentligt. Havde det været i den sammenhæng, man opererede med et eller andet gebyr på pvc, som var direkte målrettet mod at få samlet plastic sammen og anvende det til genbrug osv., havde der været perspektiv i det, men det her er jo en ren kræmmersag og ikke noget andet.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Det bliver jo interessant, når vi på et tidspunkt kommer frem til de borgerlige partiers ordførertaler, at høre, hvilke perspektiver og visioner de partier har på hele kemikalieområdet. Det er ikke fremgået særlig tydeligt endnu.

Fru Pernille Blach Hansen har sådan set allerede været inde på det, men bare for god ordens skyld vil jeg gerne spørge til det, som har været nævnt et par gange, nemlig EU-initiativerne. Kan Socialdemokratiets ordfører bekræfte, at det, der er lagt op til, at EU vil komme med, efter alt at dømme er en statusrapport, der nogenlunde svarer til den, vi havde i Danmark for ca. 10 år siden, og at der derfor ikke på nogen måde ser ud til at være tale om en egentlig regulering, som kunne retfærdiggøre, at Danmark ventede blot nogle få måneder? At situationen omvendt sagt er den, at hvis der skal ske noget på dette område, er der nogle lande, der er nødt til at tage initiativer, og at det er i det lys, man skal se denne sag?

Det andet spørgsmål drejer sig om genbrug, som også har været nævnt. Kan Socialdemokratiets ordfører bekræfte, og er hun enig med mig

i, at genbrug af pvc langtfra er uproblematisk, idet der er tale om, at mange af produkterne skal have tilført ny pvc, at der er tale om miljøbelastning i produktionen af pvc, og at man i mange tilfælde langtfra opnår nogen særlig høj genanvendelsesprocent, så genanvendelse langtfra er løsningen?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Hr. Svend Aage Faurholdt spørger, om vi – hvis der nu arbejdes med det her i kommunerne, og der laves nogle nye initiativer på genbrugsområdet – kan fjerne afgiften på pvc.

Jeg synes, der er flere forudsætninger, der skal være opfyldt, før et produkt som pvc skal afgiftsfritages. For det første skal man have en genbrugsindsamling, som fungerer. Man skal indsamle stort set det hele, og samtidig skal man selvfølgelig også behandle det, man har indsamlet. Det skal ikke bare deponeres, man skal have en fornuftig behandling af det, og det betyder så også, at man skal kunne adskille det blyfri og det blyholdige pvc.

Der er altså flere ting, der skal være opfyldt, før et produkt opnår afgiftsfritagelse. Men jeg synes egentlig, at idet vi allerede har fritaget rør, døre og vinduer, har vi vist den gode vilje og vist, det kan lade sig gøre at blive fritaget.

Hr. Ebbe Kalnæs siger, at der ikke er blevet gjort noget for genindsamling fra det offentlige side. Jamen pointen er jo netop, at det var industrien, det var virksomhederne, der forpligtede sig til en indsamling. Men det har de altså ikke levet op til, så jeg kan ikke forstå, hr. Ebbe Kalnæs synes, at det offentlige pludselig skulle gå forrest og lave en hel masse ting, når man har en frivillig aftale med industrien på det område.

Jeg kan helt bekræfte, hvad hr. Jørn Jespersen siger. Det er indlysende, som det ser ud nu i hvert fald, at EU er mindst 10 år efter Danmark på pvc-området. Så hvis der skal ske noget, hvis der virkelig skal skubbes på og foretages nogen reel handling i Danmark, er vi nødt til selv at gøre det, så kan vi ikke blive ved med at vente. Og det er klart, at jeg også er meget enig i, at vi ikke har fundet den bedste teknologi til at anvende brugt pvc. Der er store problemer, når vi tilsætter ny pvc, og når vi ser på genbrugsprocenten. Der er mange ting, der stadig mangler at blive videreudviklet, men det er da mit håb, at den debat, vi har nu, og den fokus,

der er på pvc, gør, at vi i stigende grad får videreudviklet produktet pvc.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det kan ikke nytte noget, at retorikken er i orden, når fakta ikke er det.

Fakta er jo, at f.eks. tagrender er omfattet af indsamlingsordningen WUPPI, men de bliver pålagt afgift. Fakta er også, at NKT indsamler kabler og tråd og bearbejder og genbruger det i deres kabler. De bliver altså også pålagt en afgift. Jeg kan ikke se miljøaspektet i det her.

Problemet er jo også, at kommunerne ikke opstiller de containere, som WUPPI-samarbejdet tilbyder. Der er nogle kommuner, der åbenbart føler sig for gode til at tage imod det tilbud, så man faktisk ikke har nogen steder at aflevere det her byggeaffald. Vil fru Pernille Blach Hansen ikke erkende, at netop kommunerne har været et problem i den her sammenhæng?

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Hvis jeg spurgte fru Pernille Blach Hansen, hvor på listen over uønskede stoffer pvc og ftalater ligger, når det gælder farlighed, så tror jeg ikke, fru Pernille Blach Hansen ville kunne svare, for det er der nemlig ingen, der kan.

I Danmark har vi valgt, at vi ikke skal prioritere efter farlighed, hvor man i Norge har valgt at gå ind og sige, at de har lister over farlighed. Jeg vil gerne høre, om fru Pernille Blach Hansen ikke synes, det var en god idé, at vi gik ind og prioriterede efter farlighed, som man gør i Norge, at vi i stedet for at gribe lidt hist og list pist, som vi har gjort indtil nu, så fik lagt en mere sammenhængende strategi for vores arbejde med kemikalier.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Den socialdemokratiske ordfører sagde på et tidspunkt, det var ikke til mig, det var til en borgerlig ordfører, at man ikke ville høre snak om grønne afgifter.

Jeg vil faktisk gerne høre snak om grønne afgifter. Jeg går virkelig ind for grønne afgifter. Jeg erkender bare, det er utrolig svært, og det gør regeringen faktisk også. I finanslovforhandlingerne fremførte vi et par forslag, nemlig en reklameafgift og en afgift på flybilletter. Reklameafgiften har regeringen også selv en positiv holdning til, men fandt ud af, at det simpelt hen

ikke var til at have at gøre med, og de indvendinger, vi fik imod flyafgiften, var så ynkelige, at jeg ikke vil være bekendt at referere dem herfra. De var simpelt hen så dårlige, at de ikke tåler dagens lys, vil jeg påstå.

Det samme gælder den her. Der står jo i lovforslaget, at man forventer, at en pvc-afgift på længere sigt kan reducere forbruget med en 10-15 pct. Kære venner, 10-15 pct. i forhold til, at der faktisk står i ministerens redegørelse, at man med de samlede indsatser forventer en reduktion på 50 pct. inden for de næste 10 år.

Er det så bøvlet værd, eller er det kun for pengenes skyld? Det er faktisk det, det handler om.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Nu har der været rejst spørgsmål om, om andre produkter skulle fritages, bl.a. kabler og tagrender. På den baggrund vil jeg gerne spørge, om Socialdemokratiet er enige i, at det skal de ikke, fordi det genbrug, der finder sted her, kun i minimalt omfang vedrører selve kablerne og dermed ikke nedsætter behovet for ny pvc, og hvor man jo som begrundelse for spørgsmålet kunne sige, at vi aldrig får løst det grundlæggende pvc-problem på længere sigt, hvis vi ikke får nedsat selve forbruget.

Med hensyn til tagrender: De bliver ikke genbrugt til nye tagrender. Der bliver lavet staldinventar, som altså ikke er udtryk for en fornuftig genbrugsordning, så igen en meget kortsigtet løsning.

Er Socialdemokratiet enige i, at de her overvejelser skal med ind, når vi tager stilling til, hvilke produkter der skal fritages?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne bekræfte, hvad hr. Jørn Jespersen sluttede med. Det er også et svar til fru Henriette Kjær.

Det er klart, når vi har set på, hvilke produkter, der skal være omfattet af en afgift, og hvilke der ikke skal, så har vi vurderet det, jeg også nævnte før, nemlig hvordan man indsamler, hvor mange procent man indsamler, og hvordan man behandler det, der indsamles. Der er problemet med kablerne, at det genbrug, der finder sted, kun i et meget minimalt omfang er i selve kablerne, og derfor nedsættes behovet for ny pvc ikke i nævneværdigt omfang.

Det samme gælder for tagrenderne. Dem genbruger man især i f.eks. staldinventar. Det vil sige, at i øjeblikket spreder man blyholdig pvc i forskellige produkter, det der hedder downcycling. Det er faktisk i modstrid med den oprindelige pvc-aftale.

Så jeg synes endnu ikke, vi har fået dokumenteret overbevisende, at tagrender og kabler skal fritages for en afgift. Det må komme an på en prøve, om de forskellige produkter kan leve op til de krav, jeg her har skitseret.

Fru Henriette Kjær siger også, at kommunerne ikke indsamler, men vi har netop i Affald 21 vedtaget, at kommunerne nu fremover skal indsamle pvc-affald, så det ser jeg faktisk ikke noget problem i i det lange perspektiv. Det håber jeg selvfølgelig at kommunerne lever op til, når Folketinget vedtager det.

Når fru Helga Moos snakker om farlighed, kunne jeg endnu en gang godt tænke mig at få Venstre til at svare på: Er der problemer med ftalater? Er der sundhedsmæssige og miljømæssige problemer med ftalater? Er ftalater farlige? Ja eller nej? Det er vel det, vi skal diskutere, når vi står med et konkret forslag. Jeg mener, vi har god grund til at handle, og jeg mener, vi har god grund til at tro, at der er store problemer med ftalaterne.

Jeg er da glad for at høre fra hr. Ole M. Nielsen, at Kristeligt Folkeparti ikke lider af grøn afgiftsforskrækkelse, som det gælder for i hvert fald mange af de store borgerlige partier, herunder specielt Venstre. Jeg håber også, at vi i en fornuftig dialog med Kristeligt Folkeparti måske kan komme frem til en fornuftig landing med den her pvc- og ftalatafgift, eller at vi om ikke andet kan gøre det på andre områder, hvor grønne afgifter et godt middel til at regulere folks adfærd.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Hr. Hans Christian Schmidt som ordfører.

Hans Christian Schmidt (V):

I juni i dette år kom miljø- og energiministeren med sin handlingsplan for at reducere og afvikle anvendelsen af ftalater i blød plast samt en strategi for pvc-området. Og senere har vi så fået den skriftlige redegørelse af 8. december. Ministeren skriver heri, at en afgift på ftalater er et vigtigt instrument for at nå regeringens mål.

I Venstre ser vi positivt på tiltag, der kan være med til at forbedre miljøet i Danmark, men pvc-afgiften er ikke til gavn for miljøet.

For det første hersker der stor tvivl om, hvorvidt pvc og ftalater overhovedet har nogen indflydelse på miljø- og sundhedstilstanden. De nyeste undersøgelser peger på, at det ikke er tilfældet.

For det andet er forslaget ikke indrettet, så det gavner miljøet. Det skønnes, at undervognsbehandling af biler er en af de største kilde til ftalater, men området bliver friholdt for afgifter. Det samme gælder for tekstiltryk, men området er også friholdt. Hvor er logikken?

For det tredje rammer afgiften produkter, der i dag er meget lette at udsortere, nemlig tagrender, nedløbsrør, tagplader og kabler, og det var vel heller ikke meningen, eller?

I det reviderede udkast til en pvc-afgift er rør, vinduer og døre fritaget for afgift. Nu skal man huske, at det jo ikke var regeringens forslag. De havde gjort deres hjemmearbejde elendig, så de vidste slet ikke, at det forholdt sig sådan, indtil der var nogle, der fortalte dem det. Men da de samme begrundelser også gælder for tagrender, nedløbsrør, tagplader, kabler og ledninger, ja, så må de jo også være friholdt for pvc-afgiften ud fra et simpelt ligheds- og retfærdighedsprincip. Jeg går ud fra, at vi på et senere tidspunkt kan få ministeren til at bekræfte, at den lighed vil man selvfølgelig sørge for bliver ordnet.

Alle de produkter, som i dag er omfattet af WUPPI, har ingen negativ effekt på miljøet, og hvorfor pålægges man dem så afgifter?

For det fjerde mener Venstre, at viser der sig at være miljømæssige argumenter for reguleringer på pvc-området, så skal det selvfølgelig ske i EU-regi, og sådan at man ikke forringer Danmarks konkurrenceevne og dermed også dansk beskæftigelse. Også på det her punkt er vi enige med SiD.

EU arbejder i øjeblikket på at klarlægge alle aspekter på pvc-området. Alle EU's initiativer vil være afsluttet i løbet af foråret, og derefter vil man i europæisk regi kunne tage stilling til, om og i givet fald hvilke initiativer man bør tage.

I Venstre kan vi derfor ikke forstå, at regeringen her nu vil indføre en pvc-afgift. Først er regeringen med til at sætte hele EU-apparatet i sving for at vurdere risikoen for miljø og sundhed og ftalater og pvc. Dernæst sætter regeringen sin egne pvc-planer og uden at vente på de anbefalinger i EU, som regeringen selv har bedt om. Det er uforståeligt.

Venstre mener, at Folketinget bør afvente udredningsarbejdet, som EU er i gang med. Vi vil gerne gøre noget for miljøet, hvad vi jo også viser gang på gang – næsten, har vi på fornemmelsen, til stor gene for regeringen og visse partier, men sådan er det altså – men vi vil ikke være med til at gennemføre ensidige danske indgreb, som kun vil skade danske arbejdspladser og virksomheder.

Her ligger vi på linje med bl.a. miljøkonsulent Steen Mejlbj fra SiD, der til Ingeniøren i dag siger:

»Vores medlemmer, der er ansat på pvc-fabrikker, synes, at afgiftsforlaget er rædselsfuldt. De frygter, at det vil koste arbejdspladser«.

Mere præcist kan det vel ikke siges, men jeg forstår, at SiD ikke gør indtryk på regeringen. Det gør det på Venstre.

Allerede i dag gør industrien en effektiv og en aktiv indsats på pvc-området, og lad mig nævne fire eksempler: Industrien har medvirket til at substituere pvc fra emballage, til indsamling af byggeaffald har industrien startet et genanvendelsesfirma WUPPI, i løbet af bare ét år er næsten 100 kommuner blevet tilsluttet ordningen, og selskabet har allerede oprettet 500 steder, hvor man kan indsamle byggeaffald med hård pvc. Virksomhederne har ofret mange penge på ordningen.

F.eks. kan man nævne et firma som Lønddahl Plast A/S, der siden 1991 har opbygget et årligt genbrug af 600 t pvc fra kabler og medicinalindustrien, svarende til to tredjedele af firmaets samlede forbrug af pvc til det danske marked.

Lad os nævne firmaet NKT, det første i verden med blyfri kabler, kabler med blyfri pvc-isolering genanvendes, mens blyholdige deponeres.

Der kan nævnes mange flere eksempler. Fæles er, at de viser, at dansk erhvervsliv går foran også på pvc-området.

Det er altså helt uacceptabelt, at man ikke anerkender industriens indsats.

Mange virksomheder har investeret store beløb i udvikling af produkter med blyfri stabilisatorer i genanvendelse. Det er sket i henhold til den del af aftalen, der konstaterer – med ministerens velsignelse – at pvc er en gruppe materialer med unikke egenskaber, som samfundet har stor nytte af ikke mindst ud fra miljø- og ressourcehensyn, og som samfundet ikke skal afskære sig fra at anvende, som der står.

Afgifter eller ej, så vil de sidste 30-40 års byggeprodukter gradvist blive til affald i de kommende år. Dette affaldsproblem er danske virksomheder klar til at løse i et samarbejde med kommuner og Miljøstyrelsen, hvis de får lov.

Men hvis virksomhederne skal tvinges til at opgive produktion enten helt eller delvis på grund af afgifter, så bliver affaldsopgaven unægtelig et stort problem for dem, der til den tid skal løse det. Og løses skal det.

Venstre mener altså, at der skal tages initiativer. For det første: Støtte erhvervslivets bestræbelser på at være i front på pvc-området. Punkt 2: Styrke bestræbelserne på at genanvende og genbruge pvc. Punkt 3: Gøre det nemmere for industrien at lave indsamlingsordninger. Punkt 4: Lave et EU policy paper om Danmarks holdning til pvc og ftalater. Punkt 5: Information til brugere. Punkt 6: Miljømærkning, f.eks. EU-blomsten.

Venstre vil endnu en gang opfordre ministeren til, at ministeren udnytter den vilje, der er i erhvervslivet, og indretter forslagene, så de, der arbejder loyalt med i en aftale, får skulderklap, og ret så skytset mod dem, der ikke vil være med.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg kunne forstå på hr. Hans Christian Schmidt, Venstres ordfører, at der ikke var nogen sundhedsproblemer forbundet med ftalaterne. Var det ikke muligt at fremlægge en dokumentation for den noget vidtgående påstand, når den nu er fremkommet?

Jeg kunne også forstå, at Venstre ligesom SF har øje for, at undervognsbehandling og tekstiltryk ikke er med. På den baggrund vil jeg gerne spørge, hvad Venstre er parat til at gøre på de her områder. Går man ind for afgifter på de områder, går man ind for et forbud, eller har man en helt tredje løsning?

Hr. Hans Christian Schmidt sagde, at Venstre gerne ville gøre noget for miljøet. Kunne vi ikke få det uddybet? Hvad er det, Venstre gerne vil gøre, når vi snakker om pvc og ftalater ud over de ting, som kom til sidst, for det var jo uendelig ukonkret?

Og endelig vil jeg spørge vedrørende frivillige aftaler: Er det efter Venstres opfattelse sådan, at så længe bare nogle få af de parter, man har lavet en frivillig aftale med, overholder den, så skal det ikke komme alle de andre til skade? Så

skal man ikke gribe ind, når aftalen som helhed ikke lever op til de målsætninger, der er lavet.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne følge lidt op på hr. Jørn Jespersens forslag og spørgsmål: Hvad skal der til, for at Venstre stemmer for en grøn afgift? Hvad skal der til, for at Venstre stemmer for den her aftale om pvc og ftalater?

Hvis Venstre gerne vil have den mere miljørettet, så kom med de konkrete bud. Hvad er det, vi skal ændre, for at Venstre synes, at den-ne her afgift er en god idé?

Med hensyn til de frivillige aftaler vil jeg også gerne ligesom hr. Jørn Jespersen bemærke, at det jo er typisk for Venstre, at man endnu en gang sætter industriinteresser over miljø- og sundhedsinteresser. Det er jo det, vi har med at gøre.

Hvad vil Venstre gøre, når frivillige aftaler ikke overholdes af industrien? Hvad vil Venstre, når industrien ikke lever op til det, de har lovet?

Endnu en gang ser vi jo her i salen et godt eksempel på, at Venstre på miljøområdet er umådelig fodslæbende, og det kommer altid til at gå ud over miljøet og sundheden. Jeg synes, det er ærgerligt for danskerne og miljøet generelt.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Hr. Hans Christian Schmidt mente ikke, der var de store problemer ved pvc m.m.

Vil hr. Hans Christian Schmidt benægte, at der er problemer med vinylklorid i forhold til arbejdsmiljøet?

Hvad er det for nogle undersøgelser, hr. Hans Christian Schmidt bygger på, når han siger: Her er ikke noget stort problem? Det vil jeg gerne have en udtalelse om fra hr. Hans Christian Schmidts side.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg har noteret mig, at flere af de punkter, som jeg nævnte, var både SF's Jørn Jespersen og fru Pernille Blach Hansen imod, og det anede mig jo. Jeg skal så bare kort gøre opmærksom på, at dem har jeg sådan set skrevet af fra ministeren. Så det kan undre mig lidt.

Så vil jeg sige, at af de punkter, som jeg nævnte, var tre af dem måske meget lidt konkrete. I så tilfælde er ministerens bud meget lidt konkrete.

Jeg synes sådan set, at ministeren er noget bedre.

Jeg vil godt kvittere for det, han har skrevet, men at der er nogle i salen, der ikke er enig med ham, det må jo ordnes ved en anden lejlighed.

Så vil jeg sige om min tale – jeg skrev den ned, fordi jeg tænkte, at det nok skulle være det punkt, vi kom til at diskutere lidt, og jeg skal så gerne citere det igen. Jeg siger: For det første hersker der stor tvivl om, hvorvidt pvc og ftalater overhovedet har nogen indflydelse på miljø- og sundhedstilstanden. Ja, i hvert fald for fru Pernille Blach Hansens vedkommende ved jeg, at hun ved det, for vi sad ved siden af hinanden i det panel i Dansk Industri, der diskuterede pvc, og jeg hørte ikke fru Pernille Blach Hansen gå i rette med de professorer, der gengav det.

Og jeg kan da også forstå – og det var jeg meget glad for – at også Danmarks Naturfredningsforenings repræsentant med glæde endda konstaterede, at der ikke var risiko for, at det var kræftfremkaldende. Det synes jeg da kun, at det er godt, at man her tilkendegiver og erkender ved en sådan konference – Danmarks Naturfredningsforening på en pvc-høring for nylig i Dansk Industri – at det var en fejlurdering. Man konstaterede det samtidig med glæde. Det vil jeg godt gøre til mine ord; det gør jeg også.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes nok, at hr. Hans Christian Schmidt selv konkluderer temmelig voldsomt på en høring, som vi var flere, der deltog i. Det er lige før, hvis ikke det var, fordi jeg var en sindig jyde, at jeg så ville sige, at det var for groft. Fordi jeg ikke går ind og nævner en hel masse om miljø- og sundhedsskadelige virkninger på en konference, hvor jeg har 2 minutter til at svare på et konkret spørgsmål, så vil jeg da godt nævne nu: Jeg mener, og jeg har sagt det gentagne gange fra denne talerstol, at der er sundheds- og miljøskadelige problemer ved ftalaterne.

Der er mistanke om, at de er kræftfremkaldende. Der er mistanke om, at de skader forplantningsevnen. De kommer i vandmiljøet. Vi finder dem i vores slam, som gør, at landmæn-

dene ikke vil have dem ud på markerne. Hvis ikke det viser, at der er nogle miljø- og sundhedsmæssige problemer, så synes jeg nok, at hr. Hans Christian Schmidt må have mig undskyldt.

Jeg vil godt stille et konkret spørgsmål til hr. Hans Christian Schmidt, og jeg vil meget gerne have et klart svar. Når nu Venstre mener, at der hersker stor tvivl om pvc og ftalaternes miljø- og sundhedsmæssige effekter, hvordan kan det så være, at Venstre stemte for afgiften på pvc i film og folier til madvarer? Hvorfor stemte Venstre for denne afgift, når nu Venstre ikke mener, at der er nogen gode argumenter? Det vil jeg gerne have et klart svar på.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg må sige, at hr. Hans Christian Schmidt er uhørt hidsig her i dag, og det var han jo også i sit første indlæg. Vi kan jo konstatere, som det er blevet sagt flere gange, at erhvervslivet bestemt ikke har overholdt de aftaler, der er blevet indgået med Miljøministeriet om det her.

Men det, der bringer mig herop, var hr. Hans Christian Schmidts bemærkning om, at det for ftalater nu skulle være bevist – havde man hørt på en konference i Dansk Industri, som vi selv deltog i – at de ikke var kræftfremkaldende. Jeg vil så godt spørge hr. Hans Christian Schmidt: Hvor mange beviser vil han kræve, før den her type ting skal tages ud?

Dernæst vil jeg gerne sige, at der også er andre sundhedsskadelige virkninger af det her, f.eks. nedsat fertilitet, og det er i hvert fald bevist.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, at der er tale om en ualmindelig grov fordrejning af, hvad der er sket på den konference. Det, der er sket, er, at repræsentanten fra Danmarks Naturfredningsforening har medgivet, at der ikke forelå sikkerhed for, at den mekanisme, som man vidste kunne give kræft hos mus og rotter, også fandt sted hos mennesker, og at man derfor ikke kunne sige noget med sikkerhed om, hvorvidt det samme gjorde sig gældende. Men at slutte modsætningsvis og sige, at der dermed slet ikke er tale om kræftisiko, det er simpelt hen forkert.

Jeg vil gerne citere fra EU's udkast til en risikovurdering og understrege, at det er foreløbige konklusioner: På baggrund af usikkerheden

om betydningen af den kræftfremkaldende virkning foreslås en klassificering som sundhedsskadelig, hvorunder det hedder mulighed for varig skade på helbredet, kræftfremkaldende i gruppe III, som er den gruppe stoffer, der giver anledning til betænkelighed, da de muligvis kan fremkalde kræft hos mennesker. Men der foreligger utilstrækkelige oplysninger til at foretage en tilfredsstillende vurdering.

Ønsker Venstre på noget tidspunkt at bruge et forsigtighedsprincip, eller vil man altid lade tvivlen komme industrien til gode, indtil der foreligger fuldstændig uigendrivelige beviser for, at et stof giver kræft?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil godt starte med at svare hr. Jørn Jespersen, for nu var jeg jo til konferencen. Og jeg må bare konstatere, og det synes jeg ikke, at der er noget forkert i, at det, som jeg har sagt her i min ordførertale i dag – for det første hersker der stor tvivl om, hvorvidt pvc og ftalater overhovedet har nogen indflydelse på miljø- og sundhedstilstanden. Det blev gentaget igen og igen, og det, jeg citerede herfra, var blot, at det var det, Danmarks Naturfredningsforenings repræsentant også sagde, og at det var dog glædeligt, hvis man var kommet frem til, at det ikke var det. Og det er der jo ikke noget overraskende i, fordi der var det.

Så er det til fru Pernille Blach Hansen, som spørger: Hvorfor stemte Venstre for afgiften på pvc til brug ved fremstilling af folier til levnedsmidler, i 1998-provenu 15 mio. kr.? Det gjorde Venstre dengang, som i øvrigt vores tidligere ordfører på L 69, hr. Kim Andersen, også har oplyst, fordi vi var af den opfattelse, at det var korrekt, og det var det rigtige. Men verden står jo ikke stille, og derfor må jeg kun sige, at det da vist kun er lige nu i Folketingssalen, at man giver udtryk for, at ingen er i tvivl, eller nogen overhovedet ikke er i tvivl. Alle andre eksperter på området, der taler om det her, tilkendegiver jo da i hvert fald, at de er i tvivl, og det er kun det jeg har sagt. Men jeg ved godt, at det er mere behændigt, hvis nu man kan udlægge mine ord på den måde, at jeg har sagt: Der er overhovedet ingen problemer. Der er slet ikke nogen. Det ved man jo godt ikke er rigtigt. Det har jeg heller ikke sagt. Jeg har kun gengivet, hvad i øvrigt alle andre har sagt i den her debat.

Til fru Vibeke Peschardt vil jeg bare sige, at jeg synes ikke, at man skal gå ind og sige, at man skal have eksempler på, at så galt skal det være gået, før man skal gøre noget ved det. Men det må være en prioritering og en vurdering hver gang, og når selv folk, der beskæftiger sig med de ting, på begge sider af bordet er stærkt i tvivl om, hvor meget det er, så er det vel også i orden, at vi andre tager en debat.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Hr. Hans Christian Schmidt har da fuldstændig ret i, at der er en diskussion blandt videnskabsmænd omkring det her. Det er da rigtigt nok. Men det er dog interessant, at der, hvor vi bor, og her, hvor vi bor, er der faktisk ikke nogen diskussion om, at der er en risiko for kræft. Der er en risiko for, at det her påvirker fertiliteten. Så er der nogle amerikanske videnskabsmænd, der har en noget anden opfattelse, o.k., ja. Men det interessante er så, hvad det er for en type forsigtighedsprincip, hr. Hans Christian Schmidt har, hvis han overhovedet bruger et sådant.

Vi ved, der er nogle, der om forsigtighedsprincippet siger: Ja, der skal være beviser, og der skal være alvorlige skader, før vi bruger forsigtighedsprincippet. Er det den type forsigtighedsprincip, som f.eks. Dansk Industri bruger? Er det det, der er hr. Hans Christian Schmidts forsigtighedsprincip? Så lad os få det at høre. Hvad er det for en type? Eller vil hr. Hans Christian Schmidt og Venstre overhovedet ikke bruge noget forsigtighedsprincip? Det synes jeg var rart at få at vide.

Så stillede jeg et konkret spørgsmål: Vil hr. Hans Christian Schmidt benægte, at vinylklorid – og det er rigtigt, at der er noget diskussion om alt det der – indbærer problemer?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er taletiden udløbet, og den næste i talerrækken er hr. Jørn Jespersen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Nu har der foreløbig været en diskussion omkring kræftisiko, og der er en vis diskussion, og det var derfor, mit spørgsmål gik på, hvordan Venstres forsigtighedsprincip egentlig så ud. Det har vi ikke fået noget svar på.

Når vi kigger på spørgsmålet om forplantningsevnen, så hedder det igen i EU's udkast til risikovurdering, at der er tilstrækkeligt bevis for, at DEHP, som er et af stofferne, nedsætter forplantningsevnen hos mus og rotter. Desuden er der vist skader på testikelceller efter indtagelse af lave koncentrationer. Undersøgelser af mus har vist fosterskader ved koncentrationer uden effekter på moderdyret, og det er på denne baggrund foreslået, at stoffet skal klassificeres som giftigt og reproduktionsskaden i gruppe II – det er stoffer, som anses for at forringe menneskers forplantningsevne. Og der foreligger tilstrækkelig dokumentation for at nære stærk formodning om, at menneskets udsættelse for stoffet kan forringe forplantningsevnen.

Er det for Venstre tilstrækkeligt grundlag for at lave en regulering?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Endnu en gang vil jeg godt påpege, at jeg synes simpelt hen, at det er for groft, at vi alle sammen skal tages til indtægt, fordi vi tilfældigvis var ved en konference, hvor Dansk Industri havde indkaldt deres egne eksperter, og så bliver de nu fremstillet af hr. Hans Christian Schmidt som værende sandhedsvidner på området. Det synes jeg er for groft.

Jeg vil godt vende tilbage til den lille afgift, som Venstre stemte for i 1998. Det er 1 år siden. Hr. Hans Christian Schmidt siger: Verden er ikke statisk. Nej, hvad er der så sket på det ene år, der er gået, siden Venstre nu ikke mener, at der er behov for afgifter for større mængder pvc?

For 1 år siden, i 1998, stemte Venstre for en afgift på pvc i film til fødevarer. Det er 1 år siden. Hvad er der sket siden, som gør hr. Hans Christian Schmidt så fast i troen? Jeg er nemlig ikke blevet overbevist på det ene år, der er gået, tværtimod. Men jeg vil gerne have et meget, meget klart og udtømmende svar.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Til fru Pernille Blach Hansen kan man jo i hvert fald sige, at der er jo sket det, at vi er blevet betydeligt klogere. Der er sat nogle spørgsmålstegn ved nogle ting. Vi har fået nogle debatter, som gør, at pludselig så begynder vi altså at vurdere det anderledes.

Jeg synes sådan set, det er mærkeligt, at man skal høre på, at jeg har taget nogen som sand-

hedsvidne. Jeg tror da ikke engang, at man kan finde repræsentanten for Danmarks Naturfredningsforening og få vedkommende til at sige, at jeg har citeret ham forkert. Jeg citerede i øvrigt fra en avis, hvori han er citeret, og jeg vil da bare sige: Enhver, der var derovre, hørte da det, han sagde.

Jeg er faktisk den, der har stået hele tiden og sagt: Ja, der er stor diskussion, som i øvrigt fru Vibeke Peschardt også har sagt. Og så vil jeg bare sige: Hvis nu det er ftalaterne, man går så meget efter, så ville det jo have været meget mere ønskværdigt, hvis fru Pernille Blach Hansen havde brugt sin tid til at fortælle, hvorfor man så ikke i regeringen og Socialdemokratiet skruer et forslag sammen, der rammer de to, der giver mest ftalatudvaskning, altså under-vognsbehandling og tekstiltryk. Men det ser fru Pernille Blach Hansen let og elegant på. Det betyder ingenting. Herregud, lad os nu bare få et forslag igennem. Vi skal have nogle penge. Det ville jo have været dejligt at have hørt, hvis det virkelig havde så stor betydning, så det kan jo heller ikke have været noget, der har gjort så meget indtryk på fru Pernille Blach Hansen.

Hr. Jørn Jespersen siger noget omkring, om det er nok for så at lave et forsigtighedsprincip. Nej, det er jo klart, at det kan man ikke sige, om det er nok, og slet ikke ud fra de citater. Fordi det man må sige er, at det er en prioritering og vurdering hver gang, og det er også en prioritering og vurdering, om det er på mennesker. Indtil nu har vi hørt, at man reagerer fuldstændig forskelligt, om det er mus og rotter, eller det er mennesker. Det er simpelt hen noget med gener. Det er noget med den måde, det er bygget op på. Og hvis det er rigtigt – jamen det var i hvert fald det, som vi jo netop kunne høre, vi der var til konferencen – så vil jeg så derfor kun sige: Det kan man ikke sige bare så hurtigt og sige, at det er det eneste, der er argumentet for det.

Jeg vil så sige til hr. Søren Kolstrup: Jeg synes, at det er meget rimeligt, at vi kan holde ud her i Danmark at vente de 4-5 måneder på, at vi får den rapport, vi selv har bestilt i EU. I EU må man jo sidde og ryste på hovedet og sige: De danskere, først beder de om en hel rapport omkring pvc og ftalater, og når så endelig den er lige på vej, så skynder de sig at gennemføre noget hovedkulds, uden at de rigtig ved, om det virker.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Vil Venstre gøre brug af forsigtighedsprincippet? Og i givet fald: Hvilken type forsigtighedsprincip går Venstre ind for?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det vil Venstre ikke have noget imod. Men i modsætning til visse, så vil vi bygge på en viden og en erfaring, man kan se gennem de undersøgelser og dokumentation, der ligger deri. Noget vil vi så sige: Selv om det ikke er dokumenteret og bevist nok, så vil vi alligevel bruge forsigtighedsprincippet, men det vil komme an på tilfælde til tilfælde. Nøjagtig som jeg i øvrigt har oplevet de andre partier sige det.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det fru Henriette Kjær som ordfører.

Henriette Kjær (KF):

Det lovforslag, der i øjeblikket behandles i Skat-teudvalget, L 69, er i høj grad et fiskalt forslag. I forslaget drejer det sig om at få nogle penge i statskassen, og det er jo ærlig snak. Det ærgrer os bare i Det Konservative Folkeparti, at man lancerer det under falsk varebetegnelse og kalder det for en grøn afgift. Det er det ikke. Det er og bliver en rød skat. Derfor er vi glade for, at vi i dag får lejlighed til at diskutere de miljø-mæssige aspekter vedrørende pvc og ftalater.

I Det Konservative Folkeparti mener vi nemlig, at forslaget på mange måder sætter miljøet tilbage og ikke frem, som det ellers skulle være hensigten. Hvis vi starter med pvc'en, den hårde pvc, så er der allerede i dag etableret den efterhånden velkendte WUPPI-ordning, hvor dette selskab sætter en række containere op, sådan at man kan aflevere sit pvc-holdige byggeaffald. Det er jo et godt og fornuftigt initiativ. Men det offentlige har intet gjort for at fremme denne ordning, for selv om det er på frivillig basis, og virksomhederne dermed også har forpligtet sig til at betale for ordningen, så har vi jo et problem, når ikke de kan komme ind i nogle af kommunerne med deres containere.

Særlig i de store byer, Esbjerg, Århus, Odense og her i hovedstadsområdet, har indsamlingsordningen svære vilkår. Og her burde det offentlige selvfølgelig understøtte dette initiativ, så det blev udbredt og dermed fik en meget højere genbrugsprocent. Så er det ikke nok, at det nok skal komme. Men procenten havde jo været

højere, hvis man havde taget fat på det noget før. Man kan jo stå og vifte med alle de containere, det overhovedet er nødvendigt, men hvis ikke man får den opbakning, der er brug for fra mere eller mindre kommunale affaldsselskaber og kommunerne selv, så nytter det ikke noget.

Men i stedet for at fremme den proces, så pålægger man virksomhederne en afgift. Ikke bare på ny pvc, men også på de pvc-produkter, der er lavet af genbrugt pvc. Det fremmer da ikke lysten til at genbruge materialet, og det er da et klart bevis på, at afgiften ikke handler om miljøet, men om penge.

Der står endda i et notat fra Skatteministeriet fra juni i år, at incitamentet med afgiften er, at den skal medvirke til en øget genanvendelse af pvc. Men det kan man da godt glemme alt om, sådan som tingene er skruet sammen.

Hvad der også kan undre er, at man ikke har vurderet de alternativer, der er til hård pvc. Paradokset er, at nogle af de her alternativer kan være mere problematiske end den for mig at se uskadelige hårde pvc. For både tagrenders og tagpladers vedkommende vil disse produkters mest oplagte alternativer indeholde ftalater, men under bagatelgrænsen på 25 pct.

Da det ikke er produkter, vi selv producerer, så betyder det øget import. Men endnu mere beklageligt, så betyder det alt andet lige et ringere miljø.

Afgiften betyder også, at virksomhederne ikke længere vil kunne afsætte de nødvendige midler til udvikling af nye produkter. Så er man interesseret i det, så bør man sørge for, at en del af det forventede statsprovenu føres tilbage, så det kan blive anvendt til udvikling af et afløsningsmateriale.

Andre virksomheder har fundet fremragende løsningsmodeller, således at produkterne ikke ender i affaldsforbrændingen. NKT indsamler brugte kabler og udvikler nye modeller, hvor pvc'en bliver behandlet på en sådan måde, at den ikke udgør et problem. Hvorfor gør miljøministeren ikke noget for at hjælpe sådanne ordninger på vej? Hvorfor pålægger man i stedet for en afgift, som på ingen måde tilskynder virksomheden til at være miljørigtig? Jeg fatter det ikke.

Det er heldigvis lang tid siden, man på arbejdsmarkedet, i børneopdragelsen og i uddannelsessystemet gik fra pisen til guleroden. Men i dansk miljøpolitik er man åbenbart så magtesløs, at man kun kender ét middel: Pisen.

Ser vi på blød pvc, kan der være problemer, når blødgørerne frigører sig. Der kan være problemer; vi ved det faktisk ikke. For på et af de spørgsmål, der er blevet stillet i Miljøudvalget, om det mest anvendte ftalat, DEPH, bliver der svaret, at der kun findes få undersøgelser, vel at mærke gamle undersøgelser, der viser, at der ikke er nogen risiko. Og andre er så usikre, at der ikke kan konkluderes noget.

Det er da tankevækkende, at man vil lovgive ud fra dette meget ringe grundlag. Jeg mener, man skal forske mere i det her, det vil være det eneste rigtige. Vi mangler ganske simpelt viden.

Jeg synes også, at vi skal følges ad med resten af EU. Der foregår netop nu et udredelsesarbejde i Kommissionen, der inden længe vil udmønte sig i enten et direktiv eller i nogle anbefalinger. Hvorfor kan vi ikke vente på det? Vi udsætter danske virksomheder for unødvendig konkurrence, det er urimeligt. Og menneskers sundhedstilstand bliver jo ikke bedre af den her afgift. Lad være med at bilde os det ind. Vi vil jo stadig væk bruge pvc-materialerne, og de vil stadig væk blive produceret.

Så det, vi gerne vil opfordre ministeren til her i dag, er at iværksætte mere forskning, fremme de gode genbrugsordninger, der allerede er i gang. Og skal der endelig opkræves afgifter, så skal de bruges offensivt miljøpolitisk, ikke til at udfylde et hul i statskassen.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Ja, det var jo en interessant tale, fru Henriette Kjær holdt.

Fru Henriette Kjær benægtede ikke, at en pvc-afgift kunne have en virkning. Men den skulle blot anvendes på en sådan måde – sådan forstod jeg fru Henriette Kjær – at man førte midlerne tilbage, således at der kunne foretages udviklingsalternativer.

Betyder det, at Det Konservative Folkeparti vil være med til en afgift, såfremt man siger, at på de områder, hvor der ikke umiddelbart findes alternativer, der har virksomhederne ret til at føre dem tilbage og så over et par år, 3 eller 4, prøve at finde nogle udviklingsalternativer? Var det sådan, man skulle forstå fru Henriette Kjær?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Fru Henriette Kjær er meget overbevist om, at det her reelt er et fiskalt forslag. Så vil jeg gerne

bede fru Henriette Kjær forklare mig, hvordan det kan være, at man i det oprindelige forslag, som vi sendte til høring, havde et provenu på 175 mio. kr. i 2001. I det forslag, der ligger nu, er man nede på et provenu på 95 mio. kr. i 2001. Dvs. man har faktisk nedskrevet provenuet med 80 mio. kr. Det er, fordi man har pillet døre ud, man har pillet rør ud, man har pillet vinduer ud. Det har man gjort af miljøhensyn.

Hvis fru Henriette Kjær havde ret, var der da ikke nogen grund til at pille de produkter, der virkelig spyttede i kassen, ud. Det ville da være dumt, hvis det her bare var en fiskal afgift. Det vil jeg godt have fru Henriette Kjær til at forklare mig.

Og så synes jeg da også, at det er tankevækkende at høre fru Henriette Kjær sige, at hun ligesom Venstres ordfører overhovedet ikke på nogen måde er overbevist om, at der er problemer med ftalaterne. Det viser bare for mig endnu en gang, at Det Konservative Folkeparti har et meget anstrengt forhold til forsigtighedsprincippet og ikke anerkender, at den tvivl, der reelt er, skal komme miljøet og sundheden til gode. Det er sørgeligt.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg må skuffe hr. Søren Kolstrup, for jeg tror altså ikke, at afgiften har nogen virkning på miljøet, men jeg ser hr. Søren Kolstrups imødekommehed på den måde, at skulle afgiften blive indført, så er hr. Søren Kolstrup dog så fornuftig, at han synes, vi skal prøve at udvikle nogle gode alternativer, og at pengene skal bruges miljøpolitisk og ikke til at glæde finansministeren, så på det sæt er vi enige.

Til fru Pernille Blach Hansen må jeg sige: Jeg kan næsten ikke holde ud at høre Socialdemokratiet og regeringen tage æren for, at døre og rør og vinduer er blevet pillet ud. Det er simpelt hen massivt lobbyarbejde fra SiD i Hammel, det er massivt lobbyarbejde fra de virksomheder, der har været på banen, fordi de er kommet med så gode argumenter, at man ikke har kunnet gøre andet end at pille det ud. Så æren synes jeg man skal lade andre om at tage.

Og med hensyn til midlerne, jamen så har vi jo hørt, at finansministeren sagde, da finansloven endelig var forhandlet færdig, at han mente, der var plads til finanspolitiske lempelser, og det har han så nok også ment i den her sag. Jeg tror ikke, det har noget at gøre med gode mil-

jøpolitiske argumenter. Det bliver jeg nødt til at sige.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg kan forstå, at fru Henriette Kjær alligevel ikke så godt kan lide det dér med afgifter, men nu ved vi jo i hvert fald, at i 90 pct. af tilfældene har vi umiddelbare alternativer. Vil fru Henriette Kjær så være med til at lave en udfasning af pvc på de områder, hvor vi umiddelbart har nogle alternativer? Eller har Det Konservative Folkeparti ikke nogen miljøpolitik på det her område?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne holde fast i, at hvis det her havde været et fiskalt forslag, så havde man da, uanset hvilket lobbyarbejde der ellers var gjort, interesse i at fastholde, at så mange produkter som muligt skulle afgiftbelægges, fordi det er det, der giver penge i kassen.

Rør, døre og vinduer er fritaget, fordi der rent faktisk er en fornuftig genbrugsordning, som virker. Det er primært professionelle, der skrotter rør, døre og vinduer, og man har rent faktisk en fornuftig ordning for de produkter, man samler ind.

Jeg vil gerne spørge fru Henriette Kjær: Når nu den frivillige aftale ikke virker, hvad synes Det Konservative Folkeparti så vi skal? Hvilket guldorn har Det Konservative Folkeparti med til os i posen i dag? Hvad skal vi gøre, når frivillige aftaler ikke virker? Er afgifter så ikke et glimrende instrument?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Til hr. Søren Kolstrup: Problemet er jo, at alternativerne ikke er gode nok. Nogle af dem er jo mere miljøskadelige end pvc'en. Det er det, man ligesom glemmer at se på. Og den debat synes jeg faktisk er meget vigtig, og den er blevet glemt lidt her i dag.

Jeg nævnte det, fordi nogle af de afløsere, der er, faktisk indeholder ftalater, der er endnu værre end den hårde pvc. Jeg synes jo, det er problematisk, at man sådan går ind og vurderer det som et godt alternativt produkt. Så man kan ikke rent sige, at der for 90 pct.s vedkommende er erstatningsprodukter. De er i hvert fald ikke lige så gode.

Så vil jeg sige til fru Pernille Blach Hansen, at afgifter er ikke en god løsning på det her område. Det vil de aldrig blive.

Det, der er problemet, er jo, at man ikke understøtter de frivillige ordninger, som man med næb og kløer prøver på at få til at fungere. Hvis kommunerne ikke vil opstille de containere, som WUPPI har, jamen hvordan skal de så stå nogen steder? Hvordan skal byggeaffaldet så nogen sinde komme i dem? Det er jo et problem.

Det er så rigtigt nok, at det får vi løst i fremtiden, men indtil nu har man ikke haft mulighed for at gøre det, fordi man ikke kunne pålægge kommunerne at opstille containere til pvc-holdigt affald. Og det er jo så netop derfor, vi står med de dårlige tal.

Det er jo også paradoksalt, at vi ved, der finder et godt udviklingsarbejde sted – f.eks. på Nordisk Kabel & Tråd – og at man så ikke går ind og understøtter det og prøver at se: Hvad er det egentlig, de laver her? Er det noget, vi kan bruge i andre brancher? Det er man fuldstændig uinteressert i.

Så det, jeg siger, og det, jeg endte med at sige i min ordførertale, er, at der skal mere forskning på området, udvikling. Det opfordrer vi ministeren til at sætte i søen.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Der var en del af mit spørgsmål, fru Henriette Kjær ikke svarede på: Vil fru Henriette Kjær være med til en udfasning af pvc på de områder, hvor vi har umiddelbart miljøvenlige alternativer, og hvor vi kan undgå pvc? Det synes jeg er interessant at få at vide for at få afdækket, om Det Konservative Folkeparti har en miljøpolitik på det her område.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Altså nu deler jeg ikke den frygt for pvc, som hr. Søren Kolstrup har. Det synes jeg også, jeg har givet udtryk for. Og det kan vi være enige eller uenige i. Jeg har læst alt det materiale, vi har fået, og de undersøgelser, der er refereret i de spørgsmål, der er blevet stillet til udvalget. Og for den hårde pvc's vedkommende mener jeg, der er så meget styr på det, at det ikke udgør et problem.

Det kan så være hensigtsmæssigt, at man ikke skal bearbejde materialet for at få de dårlige ting ud af det osv., og at man ikke skal

igennem en omkostningsfuld forbrænding, hvor det skal renses, hvad der gør det dyrt. Men det er klart, at jeg da synes, at de steder, hvor man kan udfase det, uden at præparaterne bliver dyrere eller mindre gode, der man skal gøre det.

Men altså som sagt: Den dér store frygt for pvc kan jeg ikke dele med Enhedslisten.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, det er lidt trist, at perspektivet i denne her debat hidtil har været ret meget fraværende. Det har i meget høj grad været en debat, der har koncentreret sig meget snævert om pvc og ftalater, hvor det for SF at se er ganske afgørende at se spørgsmålet i en større sammenhæng, nemlig som et led i hele kemikaliestrategien i Danmark og i EU. Og der er det jo så heldigt, at Danmark faktisk har en relativt ambitiøs kemikaliestrategi på det overordnede plan. Vi vil kunne bryste os af at være foregangsland, når det drejer sig om at tænke langsigtede tanker, der skal regulere hele kemikalieområdet.

Og det er jo ganske nødvendigt, at der er nogle, der går i forvejen på et område, hvor vi har i titusindvis af uvurderede stoffer, som vi ikke kender konsekvenserne af, hverken for miljø eller sundhed.

Det er vigtigt, at vi for alvor får tænkt de forskellige virkemidler igennem og får lagt en strategi, hvor vi kombinerer virkemidlerne med henblik på at få en hurtig og effektiv effekt både af hensyn til miljø og sundhed.

Det, som forslaget, vi især i dag har diskuteret, lægger op til, er jo at friholde pvc fra forbrænding. Det er efter vores opfattelse et alt for snævert sigte. Vi burde se på pvc og ftalater i en livscyklussammenhæng og gå ind og vurdere miljø, sundhedskonsekvenser i hele produktionsfasen, også selv om produktionen af pvc i givet fald ligger uden for landets grænser.

Vi synes sådan set, at hvis man accepterer præmissen i L 69, nemlig at pvc er friholdt fra forbrændingen, så er modellen meget fornuftig, men vi havde meget gerne set, at man lavede en meget bredere regulering ud fra den tankegang, der hedder, at vi skal have reguleret bredt også i produktionen. Og dér er situationen jo den i dag, at pvc-forbruget stiger, at ophobningen i samfundet fortsætter, og at det i sig selv er det grundlæggende problem, uanset hvor meget man kan friholde forbrændingen.

Derfor havde vi også gerne set, at den adfærdsregulering, der ligger i afgifterne, havde

været betydelig større. Afgifterne er efter vores bedste opfattelse ikke grønne nok, og i den sammenhæng kunne det være interessant at få belyst, hvad f.eks. en fordboling af afgiftsniveauet ville betyde adfærdsmæssigt, også af hensyn til miljøet.

Der har i dag været en del diskussion omkring SiD, som først og fremmest Venstres ordfører har taget som udtryk for fagbevægelsens holdning. Der synes jeg bare, man skal nuancere billedet ganske voldsomt, for sagen er jo den, at LO mener, at de dér afgifter skal være så høje, at der sker en fuldstændig udfasning. Det fremgår af høringssvaret, at Kvindeligt Arbejderforbund anbefaler, at Danmark går foran og indfører afgifter her og nu uden at vente på EU, og at de mener i Kvindeligt Arbejderforbund, at det vil give industrien et miljøteknologisk forspring. Så billedet er altså noget mere nuanceret, og det er da glædeligt, at store dele af fagbevægelsen ser det her som et teknologisk spring fremad i stedet for at forsvare en gammeldags og udfaset teknologi.

Jeg vil gerne afslutningsvis spørge miljøministeren, om han i dag, samtidig med at vi tager de her initiativer, som er et skridt i den rigtige retning, om end de ikke er store nok efter vores opfattelse, vil give tilsagn om, at det også betyder, at regeringen vil tage initiativ til at samle så mange ligesindede lande som overhovedet muligt med henblik på, at vi kommer i gang internationalt med en regulering.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det Hans Christian Schmidt for en kort bemærkning af ét minuts varighed.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Hr. Jørn Jespersen havde lidt travlt med at fortælle noget om, hvad fagbevægelsen mente sådan generelt. Jo, men det er vel forskellen på SF og Venstre, at Venstre citerer den fagbevægelse, som har skoene på til hverdag og går og arbejder med pvc. De har nu lidt betydning for os, de mennesker, der kender noget til det. Hr. Jørn Jespersen vil hellere servere forslag og tanker fra kontorerne måske i København eller andre steder. Sådan er der forskel.

Jeg citerede blot dem, der rent faktisk arbejder med det.

Men jeg vil gerne spørge hr. Jørn Jespersen: Vil hr. Jørn Jespersen stemme for det forslag, jeg hørte hr. Jørn Jespersen omtale, og hvoraf

det fremgår, at ftalater til undervognsbehandling og tekstiltryk er undtaget? Og hvis hr. Jørn Jespersen vil stemme for det, er det så, fordi han deler den opfattelse, at det er alt for administrativt besværligt, så det lader vi være med, eller er det ud fra et miljøsynspunkt?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg er ikke sikker på, at jeg helt forstod i hvert fald formuleringen af hr. Hans Christian Schmidts spørgsmål, men jeg kan sige, at SF meget gerne vil støtte en regulering – enten i form af et forbud eller i hvert fald begrænsning via afgifter – også når det drejer sig om undervognsbehandling og tekstiltryk. Vi er helt enige i, at det er nogle af de meget store kilder til belastning med ftalater, og det er et af de områder, der efter vores opfattelse burde gøres meget mere ved. For undervognsbehandlingens vedkommende er det formentlig noget, der i hvert fald under alle omstændigheder er nødt til at gøres på internationalt niveau, og derfor er det meget vigtigt, at vi får sat en proces i gang, og at Danmark går i spidsen for at argumentere for det.

Angående spørgsmålet om det administrative bøvvl og det miljømæssige er det for os helt afgørende, hver eneste gang vi snakker grønne afgifter, at det er det grønne formål, adfærdspåvirkningen, der er i centrum. Vi ser meget gerne, at provenuet bliver brugt til udvikling af teknologi, og vi mener, at spørgsmålet om det administrative i virkeligheden kan løses, når vi får nogle flere erfaringer med at arbejde med grønne afgifter, som SF og regeringen jo har lagt op til i sin finanslovaftale, hvor vi skal kigge på en meget bredere anvendelse af grønne afgifter i miljømæssig sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg forstår på hr. Jørn Jespersen, at SF trods alt stemmer for L 69, som netop friholder undervognsbehandling og tekstiltryk, som jo netop er de to værste ting på ftalat-området, og jeg må så forstå, at det har SF ikke kunnet komme igennem med.

Men har SF så kunnet komme igennem med at sige noget om, hvad de penge skal bruges til? Jeg hører, at hr. Jørn Jespersen siger, at de skal anvendes til teknologi eller forskning eller noget andet. Er det sådan, at hr. Jørn Jespersen i dag kan sige, at det er det, afgiften vil blive

brugt til, at den altså ikke bare går ind i den store finanskasse, men at den er øremærket til at gå til noget med miljøet?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg kan fuldstændig bekræfte, at vi stemmer for L 69 ud fra den argumentation, som jeg også havde i mit ordførerindlæg. Det er et skridt i den rigtige retning, og Danmark er det første land, som tager fat på at regulere pvc og ftalater ved hjælp af afgifter, og for os at se er det et vigtigt skridt, at vi kommer i gang med det.

At vi så kunne have ønsket, at skridtet havde været større og provenuet højere i kraft af en større adfærdsændring, er en anden side af sagen. I øvrigt er det jo relativt komplicerede forhold, for somme tider vil man opdage, at når en afgift bliver virkelig effektiv, får man en større adfærdsændring, men et mindre provenu, og her vil vi til enhver tid gå efter den store adfærdsændring og det mindre provenu.

Når hr. Hans Christian Schmidt spørger, om der er en målrettet anvendelse, kan jeg sige, at hvis han ser på den samlede aftale om finansloven, vil han opdage, at der en ganske god balance mellem forskellige former for indtægter, som SF har været med til at skaffe, og en lang række målrettede tiltag på miljø- og sundhedsområdet.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Hans Christian Schmidt for en kort bemærkning og derefter hr. Svend Aage Fauherholdt som ordfører.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg forstår, at vi nu fik afsløret – ikke fordi der ikke var mange, der vidste det på forhånd, men nu er det altså sagt – at det er et rent fiskalt forslag, der ikke har noget med miljø at gøre.

Punkt 1: Man medtager ikke de ting, der virkelig kunne hjælpe på miljøet, i forslaget, dem undtager man for afgift. Punkt 2: Man målretter ikke de midler, man får ind, mod miljøformål, men lader den gå ind i den store kasse. Man kan så sige, at rundturen er startet, og ingen ved, hvornår den stopper, og det er jo desværre det, vi tit ser med SF. Det er miljøet, der bliver glemt, men skatterne, der bliver husket.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Og det, man typisk ser med Venstre, er, at de gerne vil gøre noget for miljøet, men det er bare aldrig med lige det, der ligger på bordet. Der er altid noget andet, man gerne ville stemme for, men det lykkes på en eller anden besynderlig måde aldrig at komme frem til det andet, som Venstre går ind for. Men jeg vil da opfordre Venstre til at stille et ændringsforslag om en højere afgift med en større miljømæssig konsekvens, den skal SF meget gerne stemme for.

Svend Aage Fauherholdt (DF):

Det, der virkelig har interesse for Dansk Folkeparti i denne sag, er genbrugsdelen eller afskaffelse af pvc og ftalater.

Der ligger den strategi fremover, at pvc-produkter skal være uden sundheds- og miljøbelastende tilsætningsstoffer, og det siges også, at affaldsforbrændingsanlæggene så vidt muligt skal friholdes for pvc-affald, og at genanvendelse af pvc skal opprioriteres. Det lyder faktisk udmærket i vore ører.

Men der er et men ved det, og det er den afgift, som skal lægges på området. Det er vi modstandere af i Dansk Folkeparti, fordi vi mener, at pvc-industrien forsker videre i bestræbelsen på at gøre det så rent og så lidt sundhedsfarligt som overhovedet muligt, og det støtter vi selvfølgelig i hele sin udstrækning. Der er jo også en god ordening i dag. Man deler pvc'en, som genbruges, og vi har et firma, WUPPI, som vi ved aftager pvc og gerne vil aftage endnu mere. Det, der måske lige mangler nogle steder, er, at sorteringen skal være bedre.

Når vi snakker om farlighed, skal det nævnes her i dag, at i redegørelsen fra miljøministeren af den 7. december står der, at der er ikke tilstrækkelig viden om effekterne på sundhed og miljø til indførelse af et totalforbud for anvendelse af ftalater, men at det store forbrug og den diffuse spredning er baggrunden for anvendelsen af forsigtighedsprincippet i handlingsplanen for at reducere og afvikle brugen af ftalater i blød plast.

Der er en afgift i øjeblikket. Når man aflever 1 t på en genbrugsplads, er afgiften 375 kr. Men det gør det ikke alene, for skal det deponeres, bliver der lagt et lige så stort beløb oveni.

Der er sagt så mange ord allerede nu i den første time, der er gået, at det bliver vanskeligt at føre nogle nye ting ind i debatten. Men forskningen inden for plastindustrien skal have lov

til at køre videre, og så skal vi lade være med at pålægge ekstra afgifter.

Ebbe Kalnæs (CD):

L 69-afgifterne på pvc og ftalater har absolut ikke CD's støtte. Vi hører ikke til dem, som får knopper ved den blotte tanke om gebyr og afgifter i enhver situation, men skal vi være med til dem, skal de have et formål, og det har de ikke i denne sammenhæng.

Der er tale om en eller anden kampagne, som indimellem sætter ting på dagsordenen som farlige. Der er en tendens til i den diskussion at gøre alt lige farligt, og når vi gør alt lige farligt, gør vi i virkeligheden alt lige gyldigt, når det kommer til stykket. Hvis vi f.eks. taler om risiko for kræft, er det en risiko, som er ved næsten alt, hvad vi møder. Så vidt jeg husker, er der godt 800 stoffer, som kaldes flygtige CAF'er men kun 16 eller 21 er kræftfremkaldende eller i hvert fald mistænkt for at være det, og sådan er det på en række områder.

Vi mener ikke, der er tilstrækkeligt grundlag for at køre den skrækkampagne. Men som jeg også tidligere har sagt, er det sådan i et storforbrugende velfærdssamfund, hvor man har fortrængt den almindelige brug af det religiøse og kirken, at miljøet er kommet ind og er blevet en ganske udmærket indikator, når man stadig har trang til dommedagsvisioner og fragmenterede chokoplysninger.

Det er den måde, man driver kampagnen på. Der er 13 millioner ton affald i dette land, og det er et problem. Vi taler meget om produktansvar, hvor vi hellere skulle tale om forbrugeransvar. Vi burde fortælle forbrugerne i velfærdssamfundet, at de ikke er færdige med at betale for en vare, før den er skaffet af vejen på fornuftig vis. Det skal vi huske, og det vil altså sige, at det, vi har brug for i denne sammenhæng, er at lave de tilskyndelser, der skal til, for at vi rydder ordentligt op efter os og laver den genbrug, der er nødvendig.

Vi er meget dygtige til kampagner, men er der ét sted, hvor der aldrig nogen sinde er lavet nogen kampagner – heller ikke fra regeringens side – gælder det indsamling af plastic. Man har ikke løftet en finger. Man har sagt til nogle, der driver handel med det og arbejder med det, osv.: Se at få ordnet forholdene, og hvis ikke det virker, kommer vi efter jer med en afgift!

Man kunne være gået langt dybere ind i det og fået nogle resultater. På mange områder har vi jo masser, vi sætter i gang, men der er jo in-

gen børn eller voksne, der – som jeg også sagde tidligere – har lært, at plastic ikke er noget, man smider i skraldespanden til forbrænding. Det kunne vi have gjort en kæmpeindsats for, og det havde været en fornuftig indsats.

Selve L 69, altså skattedelen, har på ingen måde nogen virkning for miljøet. Det er udelukkende en kræmmersag. Det er et spørgsmål om at skaffe nogle skillinger. Forslaget får måske eller – vil jeg tro – helt sikkert den modsatte virkning, nemlig at en lang række af de fornuftige tiltag, der bliver gjort, og en lang række af de gode viljer, der er for at ordne det her, stort set bliver ødelagt, og det synes jeg er et problem.

Hvis regeringen havde sagt – ligesom da vi tidligere behandlede f.eks. skrotbiler – at der er et stort problem med noget, som vi ikke skal sende til forbrænding, og om der kan findes ud af et eller andet, der kan finansiere, at det bliver samlet ind, og om der kan laves en tilstrækkelig massiv kampagne, så vi kan være sikre på, det hænger sammen – jamen så ville vi gerne tale om det. Jeg sagde lige før, at vi skulle have forbrugerne til at rydde op efter sig og sørge for, at tingene også blev bortskaffet på fornuftig vis, for før var de ikke færdige med at betale for at forbruge varen. Jeg vil gerne gentage, at vi er altid parat til en målrettet indsats for noget, der fornuftigvis skal ryddes op i her i samfundet, men ikke til den slags bevidstløse afgifter, der her er tale om.

Så vil jeg også gerne tage med, at på hele affaldsområdet har vi mange afgifter, og ca. 1 mia. kr. af de afgifter bliver rent faktisk ikke brugt til formålet, nemlig til at forbedre miljøet, rydde op og lave genbrugsordninger. Den milliard går til andre ting, og det er nok hovedproblemet. Hansen og Jensen får ingen respekt for dette Folketing og for grønne afgifter, når der gang på gang ingen sammenhæng er i argumentationen for miljøet. I starten, da man lavede det her, kunne man få folk med, men nu ødelægger man sit grundlag for at rydde op fremover.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg har forstået, at fru Vibeke Peschardt og hr. Søren Kolstrup er indforståede med, at hr. Ole M. Nielsen får ordet som ordfører nu.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg takker, fordi jeg måtte få lov at komme foran.

Det er en typisk debat, hvor Kristeligt Folkeparti placerer sig som det midterparti, vi er. Med hensyn til den sene snak om grønne afgifter, som CD og Venstres ordførere var inde på, mener vi jo ikke, at grønne afgifter skal gå til miljøformål. De skal ved deres adfærdsregulerende effekt gavne miljøet, men indtægterne skal ned i kassen, hvor vi har brug for penge, som vi lige så godt kan få ind ved grønne afgifter som ved indkomstskat og bilafgift og alle mulige andre. Det er ikke sådan et cigarkassesystem, hvor de skal gå tilbage.

Når det er sagt, så jeg selvfølgelig gerne, at man kunne finde ud af tilbageføre en pvc-afgift, så den kunne gå tilbage til de virksomheder, der bliver belastet af pvc-afgiften, og give dem mulighed for at udvikle noget bedre. Vi vil også gerne lade usikkerheden på området komme miljøet og menneskene til gode, for vi er bange for, at pvc og ftalater er noget skidt for miljøet og for sundheden, og derfor må vi også prøve at begrænse forbruget af dem. Problemet er bare, at det er skrækkelig svært.

Vi erkender også, at de forskningsresultater, som vi i den grad er blevet bombarderet med fra to sider, er noget, som det er svært at vurdere og svært at have tillid til. Der findes nok nogle lande i denne verden, hvor der er så mange universiteter, som skal leve af indtægts-givende virksomhed, at man faktisk kan købe de forskningsresultater, man vil. Det synes jeg vi er blevet lidt vidne til i den her sag her.

Vores problem med L 69, som debatten jo efterhånden er blevet til en diskussion om, er, at der er alt for lidt miljø i forslaget i forhold til det bøvl, der er i det.

Med hensyn til det her med at reducere pvc- og ftalatorbruget med 10-15 pct. over en år-række i forhold til den lille indtægt, der er heri, og i forhold til alt det bøvl: Der bliver lige så meget administrativt bøvl med den her, som der blev med emballageafgiften f.eks., og som regeringen er bange for, at der bliver med en reklameafgift. Det er problemet med de grønne afgifter, de er svære at kreere på en fornuftig måde. Vi bidrager gerne, og jeg synes egentlig, at regeringen i langt højere grad skulle udvikle alle de her instrumenter, som er nævnt i ministerens redegørelse på side 3, hvor der er seks stjerner med nogle bløde virkemidler, og måske også finde en anden form for afgift, som virkelig kunne gavne miljøet i stedet for den smule, der er her. Det synes vi er godt.

Så vil jeg også gerne komme med det lidt sure opstød, at når man efter at have lavet det første lovforslag, hvor rør, døre og vinduer indgik, så faktisk kan fjerne 75 pct. af voluminen af det afgiftsgrundlag, som der faktisk var i den oprindelige lov, ved at trække dem væk igen, fordi det viste sig, at det var der faktisk ikke nogen miljøeffekt i, så kan man ikke have alt for meget tillid til regeringens dømmekraft. Så har man ikke gjort sit hjemmearbejde godt nok. Det er al ære værd at benytte sig af retten til at blive klogere, men det var faktisk lidt for groft, at man kunne fremsætte et lovforslag, som var så forkert.

Det ender med, at Kristeligt Folkeparti stemmer imod L 69 – det er ikke det, vi skal afgive melding om nu – og det er ikke, fordi vi tror på, at ftalater og pvc er uden problemer. Det er heller ikke, fordi vi er imod grønne afgifter, men det er, fordi der er for lidt miljø og for meget bøvl i den lov.

(Kort bemærkning):

Vibeke Peschardt (RV):

Nu forlader hr. Ole M. Nielsen jo desværre lokalet, fordi han skal hjem, og det ønsker jeg ham held med, men ellers kunne jeg jo godt have lov til at ærgre mig over, at hr. Ole M. Nielsen, der ellers er fremsynet i mange miljøspørgsmål, ikke stemmer for L 69, som er en aldeles fornuftig udmøntning af de to ting, vi snakker om her, nemlig en strategi for pvc-området og en 10-årig handlingsplan for at reducere og afvikle anvendelsen af ftalater i blød plast.

Det er, som om debatten er gået uden om det faktum, at det faktisk er strategier og handlingsplaner, vi snakker om i dag, og L 69 er første skridt på vejen til at gennemføre begge dele.

Jeg vil så gå over i en helt anden gade, for i den korte redegørelse, som miljøministeren har sendt til Folketinget om pvc og ftalater, står der til allersidst, og det hæftede jeg mig ved, at Danmark internationalt er i front med pvc- og ftalatstrategien. Og det synes jeg egentlig man samlet herfra skulle glæde sig over at vi er, og at man derfor måske også i højere grad skulle kvittere for, at der ligger både handlingsplan og strategier for det her.

Så er der flere gange i dag blevet talt om den høring, som plastindustrien holdt om sagen, og den har lidt forbindelse til det internationale, for her gik det nemlig op for mig, at Danmark virkelig er i front på det her område. Og det,

der gik op for mig, når man hørte på Europa-Kommissionens udsendte medarbejder, var, at så var der faktisk grund til en vis pessimisme i EU på sagens vegne. For det lød for mig, som om Europa-Kommissionen ikke engang accepterede forsigtighedsprincippet, på trods af at EU-systemet inden for en 3-årig periode skal have fremlagt endelige risikovurderinger i hvert fald på ftalatområdet. Jeg ved ikke, hvordan arrangørerne af konferencen har indkaldt diverse eksperter, men jeg har jo her i dag hørt, at de er blevet taget til indtægt for synspunkter, som vi i hvert fald ikke deler – forhåbentligvis flertallet i Folketinget her.

Men når jeg specielt nævner den sag, er det jo, fordi det også herfra i dag flere gange har været kritiseret, at Danmark kommer før Europa-Kommissionen. Og jeg synes, det er fuldstændig korrekt, at vi gør det, fordi Danmark på den måde er med til at drive den sag – lille Danmark er med til at drive den sag i EU, og det er i virkeligheden det, der bl.a. også ligger bag afgiftsforslaget i L 69. Man kan altså vise i Kommissionen, at her i Danmark gør vi noget, når den frivillige aftale ikke virker.

Nu er det jo ikke sikkert, at Europa-Kommissionens ekspert på det møde var den højeste på sit felt, men jeg må indrømme, at det var en anelse bekymrende at høre på det, for EU er jo sådan set det sted, hvor man virkelig kan lave de forbedringer, der skal til for at løfte, at der i hele det vare-flow, der er i fællesskaberne, langsomt, men sikkert nedbringes både pvc- og ftalatudslip.

Så vil jeg hæfte mig ved to ting – både pvc og ftalater og det sidste først. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at det er en skuffelse for Det Radikale Venstre, at der ikke er gjort noget mere ved tekstiltryk og undervognsbehandling. Men vi accepterer, at det er svært rent administrativt med tekstiltrykkene, og vi accepterer også, at bl.a. højere afgifter på biler i Danmark rent faktisk vil gøre det meget vanskeligt at lægge afgiftssystemerne sådan, at det overhovedet vil få nogen effekt. Og derfor må man altså afstå fra det.

Jeg vil så til hr. Hans Christian Schmidt sige, at han jo fuldstændig har glemt den tredje store del af det her, nemlig det medicinske udstyr. Det er der mange arbejdspladser i, og det ved vi jo alle. Der er ingen, der har nævnt det, men det er altså en del, som man jo bliver nødt til at kigge på, og hvis man kigger ind i handlingsplanen her for ftalater, vil man også se, at der kan

blive gjort noget ved det, hvis ikke de finder ud af at substituere på en fornuftig måde.

Omkring pvc-debatten har en del af den kritik, som vi har fået både i Skatteudvalget og også i Miljøudvalget, gået på, hvordan man kunne fritage f.eks. kablerne, når der genbruges. Altså der er visse, som ikke mener, at der skal betales afgifter her. Og svaret er, at det genbrug, der laves i den sammenhæng, simpelt hen ikke er godt nok. Og så længe det ikke er det, kan det ikke komme på tale at fjerne den afgift. Derfor må man altså vente. Når man har gjort det, må man jo se på, om der kan findes nogle løsninger på det, og så skal vi være de første til at sige, at så falder afgiften væk. For det her skal nemlig være grønne afgifter på en fornuftig måde, og det er det, og det er ikke røde skatter.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Da jeg sad og kiggede lidt på, hvad der er blevet sagt, dengang lovforslag L 69 var til behandling hernede, noterede jeg mig lidt af, hvad fru Vibeke Peschardt havde sagt. Og en af de ting, som fru Vibeke Peschardt nævnte, var, at hun ikke mente, at det forslag ville få synderlig stor praktisk betydning. Og så synes jeg, det er lidt modstridende, for hvis sådan et forslag ikke skal have synderlig stor praktisk betydning, hvordan skal det så kunne gøre, at nogle føler anledning til at skifte nogle materialer ud, når man selv mener, det ikke får nogen synderlig effekt.

Vi har jo haft det i samråd og fik af dem, der repræsenterer alt omkring kabelvirksomheder, altså tagrender, nedløbsrør, tagplader, kabler og ledninger, at vide, at skulle man anvende nogle andre midler, ville de være langt dyrere end afgiften. Jeg synes ikke rigtig, der er nogen sammenhæng i det.

Så vil jeg stille et andet spørgsmål til fru Vibeke Peschardt: Synes fru Vibeke Peschardt ikke, når vi har bedt Europa-Kommissionen om at lave et udredningsarbejde netop på det her område, og det kommer til foråret, at vi så burde kunne vente på det og lige se, hvad EU har fundet ud af, når vi nu selv har bedt dem om det?

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Til hr. Hans Christian Schmidt vil jeg bare sige, at når jeg sagde, at der var dele af det her for-

slag, der ikke fik synderlig stor praktisk betydning, så er det jo, fordi denne her plan jo ikke er fuldkommen. Til gengæld er den et godt skridt i den rigtige retning. Det kan godt være, jeg ikke fik udtrykt mig sådan til L 69. Jeg er også blevet lidt klogere i mellemtiden. Men faktisk tror jeg, at den specielt på pvc-området vil have en meget gunstig effekt, bl.a. fordi man jo gennem mange år i hele den industri har haft lejlighed til at arbejde med det her gennem aftalesystemet, og når så aftalesystemet ikke har virket, ja, så griber vi til lovgivning, og derfor tror jeg, at det specielt på det område vil være godt.

Jeg mener, det ømme ved det her – altså det vanskelige – er og bliver ftalatområdet. Og jeg tror, det er det, jeg har ment. Jeg kan ikke huske præcis, hvad jeg sagde ved den lejlighed, men det er i hvert fald noget i den retning, jeg har ment.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg synes, at fru Vibeke Peschardt her fra talerstolen skal sige, hvad der skal til, for at vi tager de områder, for vi hørte jo, at man f.eks. i forbindelse med tagrender, med kabler har gjort en kæmpeindsats for at lave indsamlingsordninger. Man havde lidt problemer med at få kommunerne med. Ligger der i det, fru Vibeke Peschardt siger, at det skal være en kraftig opfordring til kommunerne; er det et pålæg til kommunerne, at man skal gå ind i den ordening? Man kan vel ikke sidde her med armene over kors og sige: Jamen det er alt sammen industriens skyld. Hvis kommunerne ikke vil være med, så er det industriens skyld. Hvis der er nogen i industrien, der ikke vil være med, så er det alle i industriens skyld.

Det er sådan lidt at fralægge sig et ansvar, synes jeg, så jeg kunne godt tænke mig at få at vide, hvad det så i grunden er for initiativer, man vil gøre over for kommunerne for at sikre den indsamlingsordening. Kommunen skal da trods alt være med. Det er jo dem, der har lossepladserne.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Min meget brede erfaring med danske kommuner er, at hvis kompensationsordningerne er i orden, finder de også ud af at lave de her indsamlingsordninger. Så jeg er fuld af tillid til, at det nok skal lykkes.

Søren Kolstrup (EL):

Debatten i dag om pvc har, synes jeg nok, bragt en afklaring. På den ene side er der dem, der vil gøre noget ved det her problem. På den anden side er der dem, der ikke vil gøre noget.

Vi har hørt tidligere, at industrien hyler som stukne grise over det her, men vi har også hørt, at industriens repræsentanter i dag ikke vil gøre noget ved det her problem.

Jeg har registreret, at de borgerlige partier ikke vil acceptere, at pvc og blødgørere er farligt i nævneværdigt omfang. Der kan være et lidt varierende mønster, men selv De Konservative vil prøve på at reducere problemet. Det synes jeg er interessant, også når man betænker, at De Konservative somme tider har blik for farlige stoffer, når de virker skadelige over for kvinders reproduktionsevne, men lad det ligge.

Det andet, vi har fået afklaret i dag, er, at de borgerlige partier har et skrøbeligt forhold til forsigtighedsprincippet. Man vil tilsyneladende ikke anvende det, eller også vil man i hvert fald ikke anvende det i en udgave, der er værd at bruge.

Det tredje forhold er, at der er en lang række partier herinde, der ikke har villet erkende, at vi står over for en blind vækst, hvor der bruges stadig mere pvc.

Endelig synes jeg, det er interessant, at der er en række partier, der siger: Åh, ja, men forskerne er også så usikre, så derfor kan vi slet ikke tage stilling. Dette siger man uden at overveje, at de personer og de forskere, som mener, at pvc er uskadeligt, primært er knyttet til amerikanske universiteter finansieret af privatkapitalen. Det kunne så i øvrigt være en påmindelse om, at det er en dum idé at nedbryde den offentlige universitetsforskning, men lad det ligge.

De borgerlige partier tvivler på, at der er alternativer. Det er også en måde at kriminalisere det her projekt på. Men det er dog interessant, at en række danske virksomheder, Lego, Carlsberg og ude i den store verden en lang række bilfirmaer, faktisk er gået i spidsen. Vi oplever, at repræsentanterne for industrien i Danmark nærmest ligger i baghjulet, mens dog den mere avancerede kapital faktisk på nogle felter har taget førertrøjen. Det synes jeg i sig selv gør den borgerlige modstand absurd.

Så er der det forslag, som vi har liggende, og som ligger til baggrund for den her debat. Enhedslisten erkender, at det er et fremskridt, at man nu endelig vil gøre noget ved det her pro-

blem. Det er ikke en dag for tidligt. Vi vil være med til at støtte selv det mest beskedne fremskridt, men når det er sagt, så synes vi, det er såre tosset, såre dumt, at man lancerer et forslag, der er fyldt med så mange huller. Når man alligevel skal til at tage slagsmålet med industrien og med de borgerlige partier i Danmark, kan man lige så godt gøre det godt og grundigt.

Enhedslisten erkender, at der på nogle enkelte felter kan være behov for overgangsordninger, men det er en misforståelse at undtage store områder for afgiften. Det er jo i virkeligheden bare at invitere til mere lobbyvirksomhed.

Enhedslistens model lyder: Lad os få en generel afgift. Ikke noget med undtagelser. Ikke noget med huller. Men så må man på ganske enkelte punkter erkende, at der ikke umiddelbart findes nogle udviklingsalternativer. I de tilfælde, og kun i de tilfælde, kan det jo så blive relevant at føre pengene tilbage med henblik på, at der inden for et afgrænset tidsrum kan udvikles nogle miljøvenlige alternativer.

Men selve ideen med en afgift på pvc og ftalater mener vi trods alt er et fremskridt, selv om vi aldrig har ment, at afgifter i sig selv er den store løsning på miljøproblemer. Der skal nogle helt andre midler til, men vi ser dette som en måde at tage hul på bylden på og vil godt gå ind i den her diskussion.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Hr. Søren Kolstrup var jo en ivrig spørger tidligere på dagen, og det skal han kun have ros for. Og så vil vi selvfølgelig kvittere med lige at stille et par meget interessante spørgsmål, synes jeg, til hr. Søren Kolstrup set i det lys.

Hr. Søren Kolstrup taler om, at de danske firmaer ligger i baghjulet i forhold til de amerikanske firmaer. Vil hr. Søren Kolstrup ikke redegøre lidt nærmere for det? Hvilke firmaer er det, der ligger i baghjulet på pvc-området? Altså, det er kun fordi, at jeg jo noterer mig, at selv miljø- og energiministeren skriver, at vi er på forkant i Danmark. Så jeg kunne da godt tænke mig at spørge: Hvad er det så?

Så vil jeg spørge om punkt nr. 2: Støtter Enhedslisten grønne afgifter? Det er jo det, jeg har hørt hr. Søren Kolstrup kalde bl.a. det her også. Støtter Enhedslisten grønne afgifter?

Så vil jeg gerne spørge til sidst: Hvilke undersøgelser – for det er jo et af de spørgsmål, vi fik tidligere i dag – bygger hr. Søren Kolstrup på, når han ved, at større afgifter vil hjælpe på

pvc-området, og som på det område vil være godt for miljødebatten eller for miljøområdet? Hvilke undersøgelser er det, hr. Søren Kolstrup?

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg vil gerne bede hr. Søren Kolstrup om at beskrive forsigtighedsprincippet og dernæst beskrive hr. Søren Kolstrups egen oplevelse af forsigtighedsprincippet, fordi jeg fornemmer, at der er forskel imellem de to ting.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jamen jeg er jo altid glad for, når hr. Hans Christian Schmidt spørger om Enhedslistens principielle forhold til grønne afgifter. Og det vil jeg gerne svare på. Enhedslisten støtter grønne afgifter. Svaret er: Det går vi ind for, ja.

Men vi har altid sagt, at de grønne afgifter ikke er en løsning i sig selv. Hvis de virkelig skal folde sig ud og kunne bruges, så tror vi, at de i en lang række sammenhænge skal kombineres med, at man bruger provenuet til at udvikle alternativer. Der kan være tale om, at grønne afgifter kombineres med forbud. Det er altså et meget skrøbeligt element. Men vi har sagt: Det er bedre end ingenting. Derfor er svaret: Ja, vi støtter det. Det er det ene.

Så er der spørgsmålet om, hvilke virksomheder der er foran, og hvilke der er bagved. I Danmark har vi jo oplevet, at der er nogle virksomheder, LEGO, Carlsberg, der har taget førertrøjen. Ude i den store verden har vi oplevet, at nogle bilfirmaer, Ford f.eks., har taget førertrøjen. Ikke konsekvent. Men det interessante er bare, at der har været en interesse for udfasning af pvc.

Der var endnu et spørgsmål fra hr. Hans Christian Schmidt. Jeg har ikke nogen undersøgelser omkring pvc om, hvad effekten er. Jeg henholder mig til, hvad der er blevet sagt fra Miljøstyrelsens side. Vi har ikke noget, der er bedre. Vi har ikke noget præcist at sammenligne med. Jeg synes, det lyder rimeligt, at det har en forholdsvis beskedne virkning, og der må jeg gøre opmærksom på, at det her ikke er vores idealudformning. Vi havde ønsket et langt kradsere forslag.

Så til fru Helga Moos omkring forsigtighedsprincippet. Vi mener, at hvis der er en usikkerhed på et punkt, så skal det komme forbrugerne til gavn. Og hvis der er en usikkerhed, og der er

en sandsynlighed for, at her er problemer, jamen så skal man tage det alvorligt. Dvs. vi tager afstand fra det forsigtighedsprincip, der hedder, at der skal være et bevis, der viser, at der er alvorlige skader ved det. Det mener vi er en alt for restriktiv måde, en forkert måde, at bruge forsigtighedsprincippet på.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen så fik vi jo hørt det om de grønne afgifter, og der kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Søren Kolstrup, når han nu synes, at grønne afgifter er så godt, er det så, fordi hr. Søren Kolstrup mener, at de rammer socialt retfærdigt?

Er det det, der driver Enhedslisten frem til grønne afgifter? For vi er jo enige om, at adfærdsregulerende er de jo ikke. Men jeg forstår, at det må være en af de ting. Og det andet, som jeg godt lige vil spørge hr. Søren Kolstrup om, er: Ved hr. Søren Kolstrup ikke, at f.eks. firmaet NKT er det første i verden med blyfri kabler, eller tæller det ikke i Enhedslistens miljøpolitik?

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg har forstået, at Enhedslisten har lavet sin helt egen version af, hvordan man skal fortolke forsigtighedsprincippet. Men det har jo ikke nogen mening.

Jeg forstår, at hr. Søren Kolstrups fortolkning af forsigtighedsprincippet bare handler om, hvordan Enhedslisten føler med sig selv. Jeg går ud fra, at det er det, det handler om, eftersom hr. Søren Kolstrup bruger ordet »vi« og da trods alt ikke »jeg«, så der er trods alt fem, der har defineret en ny form for forsigtighedsprincip. Det lyder interessant, men vi kan ikke rigtig bruge det til noget.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Til hr. Hans Christian Schmidt omkring grønne afgifter: Jeg tror ikke, at jeg kan komme det nærmere. Vi er tilhængere af dem. Vi synes, det er bedre end ingenting.

Men når vi går ind for dem, så er det af miljømæssige grunde, det er ikke af fiskale grunde. Og som jeg også tidligere har informeret hr. Hans Christian Schmidt om, så mener vi, at hver gang man bruger en grøn afgift, så skal man overveje, hvordan den virker socialt. Derfor er vores kongstanke, at man jo skal sikre sig

på så mange grønne afgifter som muligt et bundfradrag, hvor man kan sige, at en del af forbruget er friholdt derfra.

Det problem har vi ikke omkring den her grønne afgift. Der har vi ikke nogen problemer, hvad angår det sociale. Ingen. Så der giver vi grønt lys for os selv, no problem.

Til fru Helga Moos kan jeg sige: Enhedslisten er indstillet på at bruge det forsigtighedsprincip, som bl.a. er defineret i Rio og i en lang række internationale sammenhænge, og at det er i den sammenhæng, at vi siger »vi«. Og derudover kan vi så selv have en personlig holdning til det.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Man kan måske undre sig over, at hr. Søren Kolstrup ikke vil gøre mere ud af at forklare lidt om de grønne afgifter. Jeg vil da sådan set gerne så sige til hr. Søren Kolstrup, at når jeg kigger på grønne afgifter, så rammer det da de svageste skuldre hårdtest. Det kan jeg så have en forståelse for ikke bekymrer Enhedslisten så meget, men det bekymrer Venstre.

Jeg vil gerne sige så til hr. Søren Kolstrup, da nu han også taler om et bundfradrag: Er det så noget, han har sikret sig i den her aftale, eller tror hr. Søren Kolstrup, at disse afgifter, der nu bliver lagt på, ikke er nogen, der vil berøre borgerne i Danmark? Eller hvad er det, der skulle drive til, at det ikke var noget, som forbrugerne kom til at mærke, den her slags afgifter på ftalater?

Så vil jeg blot sige igen, at jeg havde gerne hørt hr. Søren Kolstrup lige markere, at han kvitterer for den indsats, der er ydet af NKT. Jeg forstår jo i hvert fald, at hr. Søren Kolstrup udmærket kan tale om Ford. Det er måske også det, der gør, at han bedre har kunnet sluge det her forslag, der fritager undervognsbehandling.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Hr. Søren Kolstrup nævnte Rio i forbindelse med forsigtighedsprincippet, og der vil jeg gøre opmærksom på, at det forsigtighedsprincip, man arbejder med i Rio, har en helt anden karakter end det forsigtighedsprincip, som hr. Søren Kolstrup har givet udtryk for her, hvor det bare har handlet om hans egen og partiets eksistentielle angst for fremtiden.

Vil hr. Søren Kolstrup i fremtiden bruge Rios definition, eller vil han fastholde, at Enhedsli-

sten har en helt privat, egen definition af forsigtighedsprincippet?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jamen det var dog et dejligt spørgsmål, jeg fik fra fru Helga Moos. Det er jo sådan, at når man er herinde som politiker, så ønsker man at kæmpe for noget. Og Rio-forsigtighedsprincippet er nu engang den mindste fællesnævner, som en brydsom verden kan blive enig om, det må vi tage udgangspunkt i. Enhedslisten vil bidrage – vi har ikke så mange kræfter, men vi vil da give vores beskedne bidrag – til, at det forsigtighedsprincip bliver gjort bedre. Sådan er det.

Og til hr. Hans Christian Schmidt: Når vi ikke har problemer med denne afgift i forhold til sociale spørgsmål og sådan noget, så er det simpelt hen, fordi der findes alternativer til pvc. Der er gode muligheder for at gå i gang, og derfor så er vi ganske ivrige efter ikke blot at støtte denne grønne afgift, men også at få den gjort endnu højere og få fjernet hullerne.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige tak til de tilbageværende ordførere og også dem, der har været nødt til at forlade salen, for en meget engageret og en meget spændende debat. Det er om ikke første gang så i hvert fald en af de allerførste gange, vi har brugt denne form, og jeg synes, at det har været en god debat. Det har også gjort, at vi har fået, om jeg så må sige, alle de miljøaspekter frem, som er nødvendige, for at Folketinget har det tilstrækkelige beslutningsgrundlag, når man skal træffe beslutningen om de afgiftsforslag, som regeringen har lagt frem.

Der er sagt meget allerede i debatten. Jeg har bidraget inden debatten med min redegørelse til udvalget, som redegør for de strategier, regeringen forfølger på dette område, og mine synspunkter har i øvrigt været godt forsvaret her i dag af regeringspartierne ordførere og også af ordførerne fra Enhedslisten og fra Socialistisk Folkeparti.

Jeg tror, at én af årsagerne til, at der på dette punkt her er så stor spredning i synspunkterne eller rettere sagt så stor polarisering i synspunkterne, hænger sammen med den farlighedsvurdering, der ligger til grund for partierne's holdning. Har man det synspunkt, at der ikke er nævneværdige problemer ved pvc; har man det synspunkt, at farligheden af ftalaterne

indtil videre kun er en usikker videnskabelig hypotese, ja, så er det klart, at så kommer man til det synspunkt, at så må alle andre synspunkter veje tungere til end de rent miljømæssige.

Har man derimod det synspunkt, at pvc, når det optræder som affald, er farligt affald; at pvc i kraft af en række af de tilsætningsstoffer, der anvendes, er problematisk, og at det så vidt muligt skal holdes væk fra affaldsstrømmene og substitueres dér, hvor det kan ske med fornuft, ja, så ønsker man naturligvis en aktiv handling fra samfundets side for at minimere problemet. Og har man den opfattelse, som vi i regeringen har, at der er en reel risiko knyttet til ftalater, og at vi måske her står over for en gruppe stoffer, som på lang sigt kan udgøre en reel sundhedsrisiko i samfundet, ja, så er det nødvendigt allerede nu at gøre noget.

Problemet ved de borgerlige partiers alternativ til regeringens handlingsplan her i dag er efter min mening, at vi jo faktisk har fulgt deres råd i mange år, forsøgt med forskning, udvikling, oplysning, samarbejde med virksomhederne, frivillige aftaler, uden at det har givet de resultater, vi havde håbet på. Og derfor ville man, hvis man gjorde det, som de borgerlige partier har anbefalet os at gøre her i dag, alene forlænge perioden, hvor man ikke tog effektive skridt til at løse problemerne.

Der er et enkelt synspunkt, som jeg har lyst til at gøre lidt ud af, og det er spørgsmålet om, hvorvidt det er klogt, at Danmark, som man siger, går enegang i forhold til resten af EU. Jeg vil bare minde om, at i mangfoldige tilfælde har det, at et enkelt land, ofte Danmark, er gået i front, betydet, at Europa-Kommissionen efterfølgende ofte med direkte lån af den model, vi har brugt, har taget initiativer og dermed sørget for, at der kom fælles regler i hele EU.

Så det er ikke, om jeg så må sige, fjendtligt over for det europæiske samarbejde, at enkelte lande påtager sig en lederrolle og går i front. Tværtimod er det det, der er med til at sætte gang i det europæiske samarbejde, og vi har da heller aldrig hørt nogen bebrejdelser fra Kommissionens side over, at vi fra dansk side har taget denne førerrolle.

Det er klart, at de måske ikke nødvendigvis er enige i alle vores forslag, men selve det, at vi prøver at gå foran og i vores samfund, hvor vi også har en meget dygtig industri på området, søger at finde frem til nogle løsninger, der så efterfølgende kan overføres til hele det europæ-

iske områder, er efter min bedste overbevisning noget positivt.

Det siger sig selv, at når man vil bruge afgiftsinstrumentet på et område, der er så sammensat, som tilfældet er her, så er der mange problemer. Vi har forsøgt at lytte til de indvendinger, der er kommet frem. Vi har forsøgt at lytte til de argumenter, der har været ført frem, og vi har også sagt, at vi er da overbeviste om, at når afgiften først har virket i et par år, så vil der være behov for styrkelse på nogle områder, ændringer på andre områder. Vi kan da efter min mening først, når vi har set, hvordan afgiftssystemet har virket, komme frem til den ideelle form, og det er derfor, skatteministeren har lagt vægt på denne revision af afgifterne efter 2 år.

Vores formål med afgifterne er først og fremmest de miljømæssige, og som fru Pernille Blach Hansen jo udmærket redegjorde for, så har, om jeg så må sige, det rent indtægtsmæssige spillet en mindre rolle.

I øvrigt overrasker det mig lidt, at partier, som jo ikke er bange for at stille krav til de offentlige kasser om udgifter til det ene og til det andet, i sig selv mener, at det er forkert, at man også bruger ressourcebeskatning og miljøbeskatning som en indtægtskilde.

Hvorfor skal der kun være, om jeg så må sige, afgifter og skatter på det normale forbrug og den normale arbejdsindsats? Hvis det i øvrigt kan gøres på en overbevisende og god måde – og det behøver vi ikke at tage andre til indtægt for, det mener vi i regeringen, at vi har fundet her – hvorfor skal man så afskære sig fra også at bruge indtægtskilder på dette område her?

Sagt til hr. Kalnæs: Må jeg minde om, at hr. Kalnæs' parti sammen med de to nuværende regeringspartier var med til at lave en meget visionær omlægning af skattesystemet i Danmark, hvor vi bl.a. markant sænkede skatten af den sidst tjente krone ved i den forbindelse at betjene os af ressourcebeskatning. Så det ser jeg egentlig ikke noget ondt i. Det er jo ikke sådan, at pengene, når de kommer til samfundets brug, så automatisk er tabt.

Vi har alle store ønsker om forbedret sygehusvæsen, om styrket politiindsats, om sikkerhedspolitik, om sociale opgaver, uddannelsesopgaver osv. Og derfor er det jo et helt legitimt formål, at man ønsker også at skabe et så godt indtægtsgrundlag som muligt. Så jeg synes sagtens, man kan forbinde miljøsynspunktet og an-

dre brede samfundssynspunkter, når det drejer sig om grønne afgifter.

Men endnu en gang tak til ordførerne for den, synes jeg, spændende og engagerede debat, vi har haft her i dag. Det er synd, at det er sent på dagen en fredag. Man kunne egentlig have ønsket sig, at en større del af Folketinget havde haft lejlighed til at høre de mange spændende og engagerede indlæg, uden at jeg dermed har sagt, at de alle hævdede sig i kraft af et sandhedsindhold, som jeg blev overbevist af.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Hans Christian Schmidt har nu bedt om ordet som ordfører i anden omgang. Det er 3 minutter. Jeg skal spørge hr. Søren Kolstrup, om det er for en kort bemærkning, eller det er som ordfører? (Ophold). Kort bemærkning.

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen jeg vil selvfølgelig kvittere for ministerens svar, men jeg vil også sige til miljø- og energiministeren, at når det i dag er sådan, at det kommer til at tage noget tid, når debatten drejer sig om L 69, så er det, fordi det er et ualmindelig dårligt forslag. Det er et forslag, som det danske Folketing faktisk slet ikke kan være bekendt. Vi kan måske til nød fremsætte det, til vi bliver klogere, men vi kan faktisk ikke være bekendt at godkende det og udsætte dansk erhvervsliv for det.

Miljø- og energiministeren spørger, hvorfor man er nervøs for, at Danmark går foran EU. Det er man ikke bange for. Men hvorfor kan den her regering, og hvorfor kan miljø- og energiministeren ikke for en gangs skyld kaste sin opmærksomhed på danske arbejdspladser i stedet for at skulle profilere en regering over for det resterende EU? Det er uforståeligt. Og at man så kan få folk med fra Enhedslisten, SF, som også synes, at om der skulle ryge nogle danske arbejdspladser, er det til at leve med, er trist og bestemt ikke rimeligt.

Jeg vil da også stille det spørgsmål til miljø- og energiministeren meget klart: Vil miljø- og energiministeren tage initiativ til, at i det mindste de produkter, der i dag er meget lette at udsortere, f.eks. tagreuder, nedløbsrør, tagplader, kabler, bliver undtaget, sådan at de bliver lige stillet i et ligheds- og retfærdighedsprincip med det, der i øvrigt ofte har en indsamlingsordning? Og vil ministeren i den forbindelse sikre over for kommuner, at man i højere grad gør det muligt at lave de indsamlingsordninger?

Og som punkt 2 vil jeg bare sige: Finder ministeren, at det er rimeligt, at man nu afgiftsbelægger de virksomheder, som genbruger pvc i deres produkter, eller vil ministeren også her gøre den undtagelse og afgiftsfritage dem?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

De Radikale sagde det, ministeren sagde det: Hvis vi skal gøre nogle landvindinger på miljøområdet, så er det vigtigt, at der er nogle, der tager førertrøjen, at Danmark går foran.

Enig.

Jeg synes lige, ministeren skulle have lejlighed til at løfte sløret for, på hvilke andre områder man kan forestille sig, at Danmark går foran, hvad angår farlige kemiske stoffer. 1999 blev udråbt som kemiåret, og det har været meget spartansk, hvad vi har set fra regeringens side. Men hvad er det, der ligger i posen? Kemiåret, det store kemiår, jeg synes, det er ved at forsvinde. Det her er måske en begyndelse. Hvad ligger der i øvrigt i posen?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det er korrekt, at vi har deltaget i omlægning af nogle skatter på et tidspunkt. Der havde vi det formål på det tidspunkt at lægge skatter om. Vi bildte ikke nogen ind, der, hvor der ikke var grund til det, at vi var ude og ordne miljøet. Synes ministeren ikke, at den førertrøje, man her tager, hvis det gælder om at rydde op, samle ind, genbruge osv., er en ynkelig førertrøje, som ingen virkning stort set har?

Jeg er helt inde på, at man i enkelte tilfælde kan bruge den slags til et eller andet. Hjemme i Marstal, hvor jeg bor, koster en kubikmeter vand 40 kr., hvis vi tager det hele med, afledning og alt. Engang havde vi ikke vand nok, det har vi i dag, det vil jeg garantere ministeren.

Men jeg synes, det ville være ærligt at sige, at vi skal bruge de her skillinger. Vi ved godt, at det ikke virker, vi ved godt, der ikke bliver mindre pvc, vi ved godt, at det når frem til forbrændingen alligevel, og derfor er det en ynkelig førertrøje.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har netop været til en stor international konference, et partsmøde under Baselkonventionen, hvor vi bl.a. havde lejlighed til at glæde

os over, at der sker betydelige fremskridt. Vi vedtog en protokol, der drejer sig om international transport af farligt affald, og jeg kom til at tænke på det, da jeg skulle svare hr. Søren Kolstrup, fordi fra stort set alle lande, der havde ordet, fremhævede man, at det var det danske initiativ, der i sin tid gjorde, at man fik vedtaget forbudet mod eksport af miljøfarligt affald fra rige lande til fattige lande.

Her er altså et eksempel på, at vi tager et initiativ, vi får vores kolleger i EU og i resten af Europa med. Vi samarbejder med udviklingslandene, og det bliver så til sidst ikke bare til ændrede regler på EU-området, men til ændrede regler globalt set.

Med hensyn til initiativer på kemikalieområdet vil jeg sige, at Danmark gik helt i front, når det drejede sig om at forbyde et stort antal pesticider, som udgjorde en risiko for vores grundvand, og den pionerindsats kommer givetvis til at spille en stor rolle, når EU skal aftale, hvilke pesticider og plantebeskyttelsesmidler der kan tillades, og hvilke der ikke kan.

På mandag agter den svenske miljøminister og jeg i forbindelse med Rådsmødet i EU at offentliggøre vores fælles fremstød omkring bromerede flammehæmmere i EU, og det er altså igen et eksempel på en national pionerindsats. Altså min beskedenhed forbyder mig at nævne flere konkrete eksempler. Men frist mig ikke over evne. Der kan nævnes ganske mange, også fra tidligere regerings tid, f.eks. nitratdirektivet, som i sin tid havde sit udgangspunkt i det danske vandmiljøplanarbejde, og som førte til, at vi fik et nitratdirektiv for hele EU.

Og jeg vil gerne kvittere for hr. Jørn Jespersens ideer omkring ftalater og pvc. Jeg tror, det især var pvc, hr. Jørn Jespersen var optaget af. Vi har prøvet at gøre det i forbindelse med autopakken, desværre uden at vi fik så mange med fra de andre lande, som vi plejer. Vi gjorde det på ftalatområdet i forbindelse med forbudet mod anvendelse af ftalater i legetøj til små børn, men jeg vil meget gerne også med hr. Jørn Jespersen diskutere, hvordan vi i øvrigt kan tilrettelægge en dansk indsats på disse områder her.

Jeg tror, at uanset hvor mange gange hr. Hans Christian Schmidt og jeg diskuterer afgiften, så bliver vi ikke enige, og jeg beundrer hr. Hans Christian Schmidt for, at han tror, han kan overbevise mig – jeg har forlængst opgivet håbet om, at jeg kan overbevise ham.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen jeg vil godt sige til miljø- og energiministeren her til sidst: Jeg opgiver aldrig håbet, og en dag vil det lykkes om ikke at overbevise ham, så i hvert fald at få et skift i dansk miljøpolitik.

Da vil jeg sige, at så håber jeg, at man i højere grad vil belønne dem, som gør noget for miljøet og i højere grad vil ramme dem, som ikke vil være medspillere for det. Derfor vil jeg kun til slutte mig de bemærkninger om, at vi har meget at sige tak til dansk erhvervsliv for, fordi de bringer Danmark på kortet, som de gør. Derfor mener jeg også, at det her bestemt ikke er den rigtige måde at belønne dem på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 139: Forslag til lov om ændring af lov om elforsyning. (Kraftværkernes økonomiske forhold m.v.).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 7/12 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erik Mortensen (S):

Ja, på dette fremskredne tidspunkt på ugen vil det nok være passende at skære ordføreltalen ned til at konstatere, at med overgangen fra et hvile i sig selv-princip for vores elværker til et liberaliseret marked er der selvfølgelig behov for en vis kapitalbaggrund. Det er, hvad nr. L 139 giver mulighed for.

Ganske kort må man sige, at nr. L 139 er en overgangslov, der skal hjælpe disse institutioner, både kraftværkerne og forsyningspligtselskaberne, på ret kurs ind i dette nye marked. Vi ser i Socialdemokratiet med fortrøstning på, hvordan det foregår. Lovforslaget beskriver jo ganske detaljeret, under hvilke betingelser sådanne kapitaltilførsler kan foregå.

Så ganske kort: På baggrund af det fornuftige indhold i lovforslaget, som skal sikre en både

stabil og forhåbentlig også prisbillig dansk elproduktion ud i fremtiden, kan jeg på Socialdemokratiets vegne anbefale lovforslaget.

Helga Moos (V):

Lovforslaget handler om, at vi opfylder de forpligtelser, som ligger i elreformaftalen af 3. marts, og at vi vil gøre kraftværkssektoren til en konkurrencedygtig sektor, når den nu skal ud og stå på egne ben. I aftalen er der skrevet, at der skal være højst to kraftværkselskaber, og det er også noteret i bemærkningerne til lovforslaget.

Det, det så handler om, er, at man lukker skottet op mellem distributionsnetselskaberne og transmissionsnetselskaberne, altså ejerne af kraftværkerne, og så tager man nogle penge ud til kraftværkselskaberne, så de skal kunne klare sig. Det er jo så alle de tekniske ting, der skal være i orden, for at man kan tillade sig at gøre det, så gælden bliver placeret rigtigt osv. Det må være sådan, at de må gå ud og stille sikkerhed for låntagning til restfinansiering af de påbegyndte anlægsarbejder, og det lyder fornuftigt. Det er fornuftigt.

Så er der mulighed for, at elværkerne kan få pristillæg i en 4-årig periode for grøn strøm, og der bliver kompensation for take or pay-kontrakterne, betaling for forsyningssikkerheden – det synes jeg også er meget fornuftigt, og så er det sådan, at med den tilførsel af kapital kan kraftværkerne selv afholde omkostningerne til skrotning af anlæg, til pensionsforpligtelser, varmemeforpligtelser, uden at kraftvarmegarantien udløses. Det er også væsentligt, og det er skrevet ind i bemærkningerne.

Alt i alt ser det altså rigtigt ud, men jeg vil alligevel her afslutningsvis bede ministeren bekræfte, at lovforslaget på alle områder er i overensstemmelse med elreformaftalen af 3. marts og tillægsaftalen af 17. november, så vi har vores på det tørre.

Så skal jeg sige, at fru Gitte Seeberg fra Det Konservative Folkeparti har bedt mig sige, at de tilslutter sig lovforslaget, og jeg skulle også meddele fra hr. Jann Sjursen fra Kristeligt Folkeparti, at de ligeledes tilslutter sig lovforslaget.

Anni Svanholt (SF):

Grundlaget for det lovforslag, vi behandler her i dag, er jo den tillægsaftale til elreformen, som SF har indgået med regeringen, Venstre, De Konservative og Kristeligt Folkeparti.